

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА 16 липня 2003 року

№ 130 (3130)

ДАТА

Подарунок Калашникова

Фото Володимира ВЕВДЮКА (Укрінформ).

Єдиному в Україні посту №1 **(на знімку)** біля Меморіалу героїчним захисникам Севастополя в 1941—1942 роках виповнилося 30 років. З нагоди ювілею знаменитий конструктор воєнної зброї Михайло Калашников подарував пості два іменних автомати. Тепер юноармійці, які несуть почесну вахту біля меморіалу, мають уже чотири «калаша». Перші два було подаровано 2001 року. Зовні автомати, як справжні, але стріляти з них, звісно, неможливо, **повідомляє наш власний кореспондент Світлана КАЛИНОВСЬКА.**

Учетверо більше коштів на підтримку

У Севастополі реалізуються довгострокові програми з соціально-економічного розвитку та культури. Лише на підтримку незахищених громадян нинішнього року з міського бюджету виділено вчетверо більше коштів, ніж торік завдяки поліпшенню економіки та збільшенню податкових платежів.

Можливо, тому місто-герой обрано місцем проведення семінару. В ньому беруть участь Голова Верховної Ради Володимир Литвин, голова Комітету з питань бюджету Петро Порошенко та народні депутати від Севастополя Іван Вернидубов і Віктор Заїчко. На дводенному семінарі-нараді глав обласних рад, міст Києва і Севастополя вони обміняються думками про взаємодію органів місцевого самоуправління та виконавчої влади.

У програмі семінару передбачено відвідання реабілітаційного центру для дітей-інвалідів, геріатричного будинку-інтернату, національного заповідника «Херсонес Таврійський», театру танцю, де для гостей покажуть виставу «Вибране». Гості із столиці також ознайомляться з роботою Інкерманського заводу марочних вин, Балаклавського рудоуправління імені Горького.

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Повернена слава

...Ось уже друге століття операційні зали найстаріших банків Швейцарії сяють мозаїчними підлогами, що викладені метлахською плиткою з маркуванням південноукраїнських заводів. На червоний цеглі патріархальних німецьких міст, які розчулюють іноземців гострими дахами, допитливий турист побачить клеймо промисловців із Бахмута, нинішнього Артемівська. У готелях початку минулого століття можна ще зустріти перші в Європі, пробачте, ватерклозети, обладнані сантехнікою німецької марки «Ditmar», виробленої, між іншим, у Славуті саме з наших українських каолінів.

(Закінчення на 5-й стор.).

Фото надано корпорацією «Укрбудматеріали».

МУЗИЧНА ПАУЗА

Такі картинки невдовзі можна буде бачити на вечірньому Хрещатику, адже в частинах столичного гарнізону вже напружено готуються до серпневого святкового параду, а головною окрасою того параду будуть військові оркестри. Їх на майдані Незалежності в призначений час збереться майже три десятки. Кожен — зі своєю музикою!

Та ні в кого не буде такої музики, як у одного з військових оркестрів Чернігова. Сама лиш музична пауза там — завдовжки у 20 тисяч років!

(Про це читайте на 3-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

АКТУАЛЬНО

Боротьба з відмиванням грошей дає результати

Можливість виключення України з «чорного списку» FATF на сесії цієї організації у жовтні реальна. Про це заявив керівник головного управління адміністрації Президента з питань економічної політики, заступник глави адміністрації Павло Гайдуцький. Він зазначив, що Верховна Рада України прийняла поправку до 209-ї статті Кримінально-процесуального кодексу. «Цим знято половину зауважень, що стосувалися України», — сказав пан Гайдуцький. Він також повідомив про початок роботи Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг, яка зможе швидко затвердити нормативно-правові акти, що містяться в рекомендаціях FATF.

За словами Павла Гайдуцького, на нараді у Президента України Леоніда Кучми з питань посилення боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, зазначалося, що парламент зможе прийняти на осінній сесії необхідні поправки до законодавства, які містяться в рекомендаціях FATF, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

Не треба поспішати

Політичні сили, представлені у парламентській більшості та в коаліційному уряді, висунуть єдиного кандидата на президентських виборах. Про це заявив Президент України Леонід Кучма на вчорашній прес-конференції і додав, що «поспішати не треба ніколи і треба почекати».

Крім того, глава держави повідомив, що доручив вивчити з правової точки зору механізм відкликання свого законопроекту про зміни до Основного Закону України з Конституційного Суду. Він зазначив, що прийняв таке рішення про відкликання, бо не хоче загнати ситуацію з політичною реформою у глухий кут.

У НОМЕР

■ До Конституційного Суду України надійшли обидва законопроекти про внесення змін до Конституції — президентський та парламентський, **повідомив агентству «Інтерфакс-Україна» керівник прес-служби КС Володимир Шляпошников.**

За його словами, президентський законопроект надійшов у суботу, парламентський — у понеділок. У супровідному президентському законопроекті листі Голови Верховної Ради Володимира Литвина не міститься прохання про невідкладний розгляд цього законопроекту. У таких випадках, що законопроект розглядається у звичайному порядку, згідно з яким КС має прийняти рішення протягом трьох місяців після відкриття провадження.

В. Шляпошников нагадав, що рішення про відкриття провадження приймається колегією суддів після того, як буде вивчено питання про відповідність подання вимогам закону про Конституційний Суд. Після цього призначається суддя-доповідач у справі, котрий готує подання на розгляд. За президентським і парламентським законопроектами буде призначено окремого суддю-доповідача, обидві справи готуватимуться до розгляду паралельно.

■ Позачергова сесія Миколаївської міської ради не прийняла рішення про підвищення тарифів на пасажирські перевезення, запропоноване міськвиконкомом. Депутати не взяли до уваги доводи щодо незмінності наявних тарифів з 1999 року та подорожчання цін на пальне, зокрема на газ. Виперджуючи можливий повторний страйк водіїв «маршруток» та зрив автоперевезень, міський голова Володимир Чайка повідомив про домовленість із херсонським міським головою про транспортне обслуговування перевізниками з сусідньої області. «Вже завтра, — заявив він, — 70 автобусів готові прибути до Миколаєва». На сесії було оголошено про звільнення з посади начальника відділу транспорту міськвиконкому Володимира Парнака як такого, що допустив конфліктну ситуацію. На посаду нового начальника відділу призначено бригадира маршруту № 41 Миколу Мичаковського, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО.**

■ Українські агрогосподарства намолотили понад 593 тисячі тонн зерна з більш як 534 тисяч гектарів, **повідомляє тимчасова інформаційна група Кабінету Міністрів.** Середня врожайність зернових в Україні становить 13,1 ц/га. Урожай зерна в 2003 році очікується на рівні 28,8—30,8 млн. тонн, тоді як 2002-го було зібрано 38,8 млн. тонн.

Збирання ранніх зернових та зернобобових провадять господарства 18 областей і Криму. Як повідомлялося, українські аграрії порівняно з минулим роком скоротили посіви зернових і зернобобових під урожай 2003 року на 20 відсотків, **повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна».**

(Продовження теми на 2-й стор.).

СЬОГОДНІ ЧИТАЙТЕ:

20 тонн польського цукру на суму 50 тисяч гривень вилучили податківці Хмельниччини у ділків, що намагалися нажитися на підвищенні цін на цукор

ПОЛІТИКА

Генпрокуратура робить подання, а народний депутат називає його безглуздим

Генеральна прокуратура буде добиватися згоди Верховної Ради на притягнення до кримінальної відповідальності народних депутатів Степана Хмари та Олександра Турчинова. На цьому наголосив на прес-конференції Генеральний прокурор України Станіслав Піскун. Подання до парламенту зроблене у зв'язку з подіями в Лук'янівському слідчому ізоляторі 20—21 червня цього року.

— Йдеться про перевищення влади і втручання в роботу державної установи, — сказав генпрокурор. Водночас Станіслав Піскун повідомив, що представлення на притягнення до відповідальності народного депутата Миколи Рудьковського із фракції Соціалістичної партії він повернув слідчому на доопрацювання. Одначе він не уточнив, які звинувачення висунуті на адресу лідера блоку Юлії Тимошенко, представлення на яку також надійшло до Верховної Ради.

У свою чергу народний депутат Олександр Турчинов розповсюдив свій коментар. У ньому, зокрема, йдеться про те, що Генпрокуратура «зосередила увагу на боротьбі з опозицією». Парламентарій назвав безглуздим подання, направлене у Верховну Раду тоді, коли народні обранці пішли на канікули.

Тренування у політпрогнозах

Голова парламентського Комітету з питань свободи слова та інформації Микола Томенко (фракція «Наша Україна») вважає, що оточення Президента України не зацікавлене у проведенні політичної реформи. А тому, на його погляд, імовірність прийняття змін до Конституції є лише в тому разі, якщо глава держави піде на певні поступки і з двох законопроектів буде вироблено один документ. На прес-конференції М. Томенко зазначив, що в президентському проекті конституційних змін є багато «підводних течій» для людей, які «мислять себе в уряді чи в держадміністраціях». А імовірність проведення всеукраїнського референдуму з питань зміни системи влади у державі депутат-політолог оцінює як «надзвичайно малу».

За підсумками минулого політичного сезону, Інститут політики, котрий Микола Томенко продовжує очолювати на громадських засадах «Українське демократичне коло» провели соціологічні опитування і визначили «переможців» у п'яти номінаціях. «Найвпливовішим політиком» названо Голову Верховної Ради України Володимира Литвина, «найпопулярнішим» — лідера «Нашої України» Віктора Ющенка, «найперспективнішим» — Прем'єр-міністра Віктора Януковича, «найактивнішим» — Голову Нацбанку Сергія Тігіпка, а «політиком-невдахою» — Міністра економіки Валерія Хорошковського.

Микола Томенко прогнозує, що найближчим часом в уряді відбудуться серйозні кадрові зміни, зокрема відставка міністра економіки, та й навіть першого віце-прем'єра. А ключовою інтригою перед президентськими виборами, на його погляд, стане те, хто буде кандидатом від влади і скільки їх буде — один чи декілька. За словами М. Томенка, все залежатиме від нинішньої діяльності прем'єра: якщо йому вдасться втриматися на своїй посаді після весни, коли доведеться звітувати в парламенті за рік роботи, то єдиним кандидатом від влади буде В. Янукович. Якщо ні — то наступний прем'єр. Що ж, поживемо — побачимо. Щоправда, цей політолог славиться тим, що його прогнози часто справджуються з точністю до навпаки.

Юліана ШЕВЧУК.

ФОТОФАКТ

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Учасники мистецько-політичної акції «Україною. Чумацьким шляхом», яку влаштувала Київська міська організація Української народної партії, перед довгою дорогою отримали благословення Патріарха Київського і всієї України Філарета.

РЕЗОНАНС

І хліб, і до хліба — все у нас є, але чогось усе-таки бракує...

Чи не першими в Україні роздрібні ринкові ціни на продукти першої необхідності — борошно, крупи, цукор тощо «сказились» у Сумах ще наприкінці березня. Повторне подорожчання також не забарилося. Удруге ціни «показали зуби» вже за якихось два тижні: гречка тоді подорожчала майже втричі, борошно, манка, вівсянка та інші крупи — удвічі, вартість цукру підскочила на 40 відсотків. Однак попри всі ці цінові «кульбіти» владні структури області тоді навіть не заїкалися про жодні стабілізаційні заходи.

Так збіг місяць, другий, третій. І лише на початку липня три заступники голови Сумської облдержадміністрації провели для представників засобів масової інформації, так би мовити, «просвітницький» брифінг, на якому переконували присутніх, що весняний зліт цін на совісті ділків, яким будь-що закортіло нагріти руки на довірливих споживачах. Тим паче, як запевняло високе керівництво, наявних в області запасів зерна, а отже й борошна, вистачить та ще й залишиться до початку нинішніх жнив. Не знатиме Сумщина перебою з ним і в наступному році, оскільки перспективи на врожай якнайсприятливіші (за прогнозом, валовий збір зерна становитиме в області майже 900 тисяч тонн — це на третину менше минулорічного). Окрім цього, влада насварилася на «законспірованих» іксів та ігриків — нарешті видала розпорядження «Про державне регулювання цін на основні продовольчі товари», яке має стабілізувати ринок, посилити боротьбу з монопольними проявами та захистити інтереси споживачів.

Усі ці запевнення і заходи можна було б сприйняти за чисту монету, якби не одне але. Якби на брифінгу були названі імена «супостатів-здирників», а головуючий, хоча й поспіхом, але цілком серйозно не заявив, що нинішній нічим не виправданий ціновий шарварок певною мірою справа рук деяких журналістів та видань, і відомі сили використали його для політичних провокацій, нагнітання соціальної кризи в державі та підриву довіри до влади.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

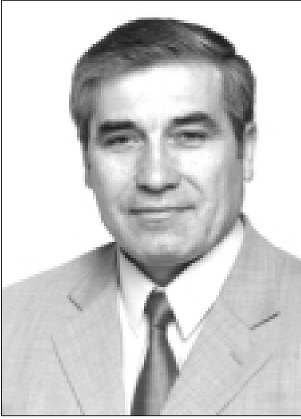
Декларація про державний суверенітет

16 липня 1990 року Верховна Рада прийняла цей важливий документ, який фактично відкрив новітню історію української державності.

Народ, тисячолітня історія якого свідчить про потужний національний інтелект, розпочав відновлення свого суспільного єднання. Багато було за ці роки тернів, ще немало доведеться здолати. Та одне очевидно: Україну не стерти з карти Землі.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Шукати «броду у воді»

— такою була мета зустрічі народного депутата України від Херсона Олега Беспалова з керівництвом міськради та «Водоканалу».

Спонукали до неї численні звернення виборців з проханням не допустити підвищення тарифів на водопостачання та водовідведення. Украй актуальну тему, що спричинила низку мітингів та пікетів в обласному центрі, зрештою, на вимогу депутатів, буде розглянуто на сесії міськради 25 липня. На ній виробниче управління водоканалізаційного господарства має запропонувати бізнес-план виходу підприємства із ситуації, що склалася: через 14-мільйонний борг обласний центр уже неодноразово «пресингували» відключенням води енергетики.

Поліпшити ситуацію з водозабезпеченням міста має очікуваний кредит Європейського банку реконструкції і розвитку. Найперше, що передбачається зробити, — замінити обладнання насосних станцій.

Заступник міського голови Херсона Альона Ротова та заступник начальника «Водоканалу» Володимир Пепель запропонували Олегу Беспалову ініціювати в парламенті розгляд низки «водяних» питань. І найперше — переглянути систему штрафів за неоплату електроенергії. До того ж, на їх погляд, варто переглянути й тарифи, за якими купує електроенергію «Водоканал», і розмежувати їх відповідно до категорії споживачів. Зокрема, вартість електроенергії для 18 відсотків абонентів-підприємств залишити як нині, а для 82 відсотків абонентів, тобто населення, «прив'язати» ціну до рівня собівартості води, котрий сьогодні не перевищує 70 відсотків.

Доручили депутатові розібратися і з проблемою реструктуризації боргів за комунальні послуги. Нещодавно ухвалений закон передбачає, що «вибиватимуть» їх спеціальні комісії. Але, за підрахунками міськради, на «розборки» з 40 тисячами боржників знадобиться кілька років. Тому Верховній Раді варто подбати, як прискорити розв'язання цієї проблеми.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

СПІВПРАЦЯ

Будемо дружити і співробітничати

У цьому впевнений новопризначений Надзвичайний і Повноважний Посол Угорської Республіки в Україні Янош Товт, який нещодавно побував із візитом на Закарпатті. Він зустрівся з керівництвом області й висловив надію на поглиблення співробітництва між сусідніми державами та прикордонними областями. Під час зустрічі особлива увага приділялася поліпшенню залізничного та авіаційного сполучення між державами, а також були обговорені питання забезпечення національних та культурних потреб угорської національної меншини на Закарпатті.

Сторони підкреслили, що Закарпаття є хорошим містком, який об'єднує дві держави, робить їх співпрацю взаємовигідною. До слова, в Береговому відкрито Угорський педагогічний інститут, а незабаром у цьому місті розпочнеться реконструкція Угорського національного театру.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

Жителю Одеси Костянтину Терентійовичу Зяньку минає сто років. Трудовий шлях ювеляра почався на Вінниччині, а 1931 року він переїхав до Одеси.

На знімку: довгожитель Одеси Костянтин Зянько.

Зворушлива доброзичливість

Міський пологовий будинок № 2 обласного центру першим на Дніпропетровщині визнано доброзичливим до новонароджених дітей.

Таке звання відтепер присвоюватимуть медичним закладам, рівень обслуговування в яких відповідає світовим стандартам. На базі 2-го пологового будинку Дніпропетровська, котрий очолює заслужений лікар України кандидат медичних наук Людмила Падалко, діє обласний центр здоров'я матерів і дітей.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Підземний полюс підкорено!

Учора в Криму учасники спільної експедиції Київського спелеологічного клубу і команди «CAVEX» під керівництвом Андрія Петрова пройшли ділянку найглибшої печери України — «Солдатської» — 517 метрів. Київський спелеопідводник Олег Климчук за 26 хвилин подолав вісімдесятип'ятиметровий сифон і виявив за ним галерею. Експедиція, яку проводили в рамках проекту «Підземний полюс України» і про початок якої ми повідомляли в «ГУ» № 124 за 8 липня ц. р., завершилася перемогою.

Відкриття українських спелеологів довело, що реальна глибина «Солдатської» більша за досі відому. Наскільки більша — спелеологи мають з'ясувати під час наступної експедиції, запланованої на осінь. За повідомленням члена команди Юлії Куруджі, успіх цієї непростої і небезпечної акції став можливий завдяки самовідданим діям і професіоналізму всіх учасників експедиції.

Олег ДЕНИСОВ.

ВИСТАВКИ

Реріхи в гостях у хмельниччан

Сімдесят оригінальних полотен Миколи та Святослава Реріхів представлені хмельниччанам на виставці Подільського культурно-просвітницького центру імені Миколи Реріха. Картини привезені з фонду Міжнародного центру-музею Реріхів у Москві. Вперше виставка творів філософа-гуманіста побувала у Проскурові та містечках повіту ще в 1905 році. Потім двічі картини виставляли наприкінці минулого століття. І знову хмельниччани мають змогу доторкнутися до унікальної художньої спадщини мислителя, котра загалом нараховує близько семи тисяч робіт.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

ФОТОФАКТ

Фото Олега ДИКАНЯ (Укрінформ).

В Управлінні дрібнороздрібної торгівлі та ринків Держспоживчстандарту України в Києві працює постійно оновлювана виставка продуктових товарів, вилучених із продажу через невідповідність нормам.

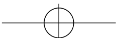

Фото автора.

Музична пауза

(Початок на 1-й стор.).

У Чернігівському музеї імені Тарновського військові музиканти ознайомили істориків та архівістів з мелодією, якій майже 20 тисяч років. Її «вирахували» археологи, які, розкопуючи Мезинську стоянку первісних людей, знайшли кістки мамонта з явними подряпинами ударного характеру. Аналіз судмедекспертів та вчених показав: це перші музичні інструменти людей! На мамонтових кістках були явні сліди від молоточка з рогу північного оленя, знайденого поряд.

— Ознайомившись з версією археологів, — сказав начальник 7-го військового оркестру штабу Північного оперативного командування заслужений артист України Володимир Дашковський, — ми вирішили аранжувати мелодії давнини. Це зробив соліст оркестру Артем Дворяченко. Музика мисливців на мамонтів у сучасній обробці вперше виконана на сучасних інструментах: бонгах, паличках від литавр, кастаньєтах.

Сергій ПАВЛЕНКО.

На знімку: військові артисти виконують мелодію мисливців на мамонтів.

Чернігів.

КАЛЕНДАР

Під сонцем шестикрилих

Василь Барка неперевершено розповідав такого анекдота. Зібрався дід помирати. Ліг, свічку запалив, просить: «Прийми, Боже, душу новопреставленого раба твого!» Почекав хвилин п'ятнадцять, знов: «Прийми, Боже...» Потім ще раз. Та все марно. Дід устав, плюнув та й каже: «Не буде діла!» Й пішов до роботи.

Анекдот дуже характерний для Барки: родом з Полтавщини, він добре знав нашу традиційну культуру, й при цьому ставився до неї з певною модерністською відстороненістю. Сьогодні минає 95 років з дня народження Барки, письменника і літературознавця. Він не дожив до цього дня кілька місяців, помер у США. Барка закінчив Московський університет до війни, а під час неї опинився в Німеччині й додому не повернувся. Зате посів дуже помітне місце в еміграційній українській літературі. Про це свідчать і твори, й коло інтелектуального спілкування Барки: геніальний Тодось Осьмачка, Ігор Костецький, Юрій Шерех. Правда, ревнивий Осьмачка якось сказав за обідом: «Ця яєшня суха, як вірші Барки!» Справді, в його творчості, особливо пізній, немало поверхового філософствування, нарочитої релігійності. А роман про голод «Жовтий князь», що недавно став у нас хрестоматійним, скептично оцінили ті, хто пережив голод 33-го. Персонажі цього роману суцільно позитивні або суцільно негативні, а тому штучні, чого вистачало і в радянській літературі. При всьому тому, Барка —потужний, невичерпний майстер літературної форми. Чого вартий хоча б його чотиритомний (!) роман у віршах «Свідок для сонця шестикрилих». Об'єктивну оцінку творчості Барки залишив його літературний соратник Ю. Шерех: «Барка був і лишився поетом культурним і з власним стилем письма. Колись видадуть повну збірку його творів, яка буде не менша від франкових 50-ти з лишком томів, тоді якийсь літературознавець із справжнім смаком зробить вибір того, що є істинним і тривалим, і це буде добра збірка, що посяде своє місце в історії нашої поезії. Бо Барка не належить до тих авторів, яких треба читати від дошки до дошки, а лише вибрати золото і лишити осторонь, для архівістів, решту...»

Віктор ГРИНЕВИЧ.

ПАРТНЕРСТВО

Селянам повірили на слово

За новою схемою почали отримувати засоби захисту рослин сільгосппідприємства Літинського району на Вінниччині від Дніпропетровської торговельно-виробничої компанії «Агросфера». На прохання селян підприємці наполовину зменшили розмір попередньої оплати за отриману продукцію. Решту грошей повертатимуть після завершення осінньо-польових робіт.

— Тепер кожне господарство зможе купувати необхідні засоби боротьби з бур'янами та шкідниками рослин, —каже генеральний директор агротехнологічної компанії «Літинська» Василь Распутін. — На превеликий жаль, більшість сільгосппідприємств нашого району були позбавлені такої можливості, бо мають слабку економічну базу. Нові правила гри найвигідніші для них.

Щоб остаточно переконати селян у ефективності дії пропонованих препаратів, «Агросфера» провела на базі ЗАТ «Україна» цього самого району «день поля». У рамках експерименту в назване господарство, де налічується шість тисяч гектарів ріллі, компанія поставила різних засобів захисту рослин на суму майже 800 тисяч гривень. Представники агроформувань Вінниччини, що їх запрошено для участі у цьому заході, на власні очі побачили результативність їх дії. Регіональний представник «Агросфери» Олег Малишевський пропонуватиме керівництву компанії поширити новий принцип розрахунків з господарствами усіх районів області.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Фото Ігоря ТКАЧЕНКА (Укрінформ).

ФОТОФАКТ

Велика аварія сталася в центрі Донецька. У КрАЗа, що рухався проспектом Миру, раптом автоматично піднявся кузов і зірвав трамвайні і тролейбусні проводи. У цей час наперерез вулицею Челюскінців проїжджав КамАЗ із завантаженою фурою. Він заплутався в проводах і звалився на лівий бік просто на трамвайні шляхи. Рух на цій пожвавленій дільниці шляху було паралізовано на три години. На щастя, обійшлося без жертв. Водія КрАЗу з синцями було доставлено до лікарні.

МАРОДЕРСТВО

У вчених стріляли, а ... відлуння немає

Древні могильники в селі Опушках Сімферопольського району грабують з минулого літа. Тоді за сигналом з Мазанської сільради і Республіканського комітету охорони культурного спадку кількох зловмисників затримали, але відразу відпустили, бо... пам'ятка тоді ще не була на державному обліку як об'єкт історичного культурного спадку.

Чорний промисел гробокопів не припинився і нині, коли статус унікальної пам'ятки визначився. Три тижні нового археологічного сезону науковці Таврійського національного університету ім. В. Вернадського працювали спокійно, доки зловмисники не зруйнували черговий склеп. Ще ніколи грабіжники так не нахабніли — вони почали стріляти по археологах з рушниць. А правоохоронці вкотре здивували своєю байдужістю до цього випадку. Аж через тиждень після надзвичайної події, звертань археологів до засобів масової інформації співробітники міліції, зокрема й «Беркута», забезпечили охорону експедиції, почали слідчі дії.

Після набігів «чорних археологів» спеціалісти вважають, що могили втрачено. На думку вчених, останнє сплюндроване мародерами поховання — це поховальна споруда четвертого століття нашої ери, в таких ховали з багатим інвентарем: скляними, червонолаковими, ліпними посудинами, амфорами, зброєю воїнів і кінською збруєю, численними прикрасами з дорогоцінних металів — могутнього колись племені аланів, які прийшли до Криму з Північного Кавказу.

В Опушках уже розграбовано і зруйновано десятки древніх могил, втрачено цінну інформацію про поселення скіфів і сарматів. Уже цього року зафіксовано понад три десятки випадків порушення законодавства про охорону культурного спадку. Зокрема, пограбування кургану під селом Краснолісся Сімферопольського району, ранньосередньовічного могильника біля села Високого Бахчисарайського району, могильників «Бельбек» села Холмівки, на схилі середньовічного городища Ескі-Кермен, поблизу села Долинного, Красної Зорі, Тінистого, незакінчені розкопки могильників часів другої світової війни поряд із селами Тінистим і Айвовим Бахчисарайського району...

Фахівці твердять, що це лише крапля в морі втрат, які завдають нашому історико-культурному спадку «чорні археологи», цинічний наступ яких на понад 5600 (!) пам`яток археології Криму потрібно нарешті зупинити. Без діяльної допомоги правоохоронних органів тут уже не обійтися.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

АКТУАЛЬНО

І журналістам бракує інформації

Журналісти чотирьох суcідніх областей — Житомирської, Вінницької, Рівненської та Хмельницької — вирішили відродити «забуте старе» й зібралися в райцентрі Баранівка на Житомирщині, щоб обговорити досвід і проблеми розвитку регіонального інформаційного простору. Спільно виробили пропозиції, з якими звернулися до Держкомтелерадіо. Йдеться, зокрема, про необхідність налагодити випуск інформаційно-методичного вісника, в якому публікувати законодавчі, нормативно-правові акти, інструктивні документи, роз'яснення, пов'язані з діяльністю інформаційної сфери. На думку учасників ділової зустрічі, у структурі Держкомтелерадіо варто утворити підрозділ юридично-правової допомоги засобам масової інформації та журналістам.

Олексій КАВУН.

Житомир.

«Дитячі передачі мають робити діти...»

ДОСВІД

Сім нагород та почесних відзнак отримали на XII Всеукраїнському відкритому фестивалі дитячого і молодіжного кіно та телебачення «Кришталеві джерела», який відбувся в Євпаторії, вихованці кіровоградської студії «Ку-раж». Серед них: за кращу дитячу програму, кращу краєзнавчу роботу, диплом першого ступеня за пермогу в конкурсі «Бліц-фільм» тощо. Не залишилися без відзнак і керівники студії Наталія Устименко й Володимир Крутоус і, звісно, обласна державна телерадіокомпанія, яку заохочено за сприяння розвитку дитячих програм.

Дитячо-юнацькій студії «Ку-раж» не звикати до похвал і високих оцінок найприскіпливіших журі. За три роки студією зібрано щедрий врожай нагород з різноманітних престижних конкурсів, що, безперечно, додає наснаги і молодим дарованням, і їхнім наставникам.

Керівник студії «Ку-раж» Наталія Устименко та Володимир Крутоус охоче поділилися своїми таємницями.

— Цікаві й різні дитячі передачі і раніше створювали на обласному телебаченні. Але особливо яскравих чомусь не виходило, — розповідає Володимир Крутоус. — Я вже дев'ять років спеціалізуюся на дитячих програмах, увесь цей час безпосередньо спілкуюся з наймолодшими глядачами, батьками, здається, дізнався про все, що цікавить дітей, та все ж «родзинки» не вистачало. Аж поки нам з Наталією не прийшла геніальна за своєю простотою думка про те, що дитячі програми мають створювати самі діти...

Керівництво ОДТРК підтримало ідею і три роки тому було оголошено перший конкурсний набір. Нині у студії «Ку-раж» оволодівають азами професійної майстерності більше тридцяти хлопчиків і дівчаток. Вони самі пишуть сценарії, знімають, монтують і створюють конкурентоспроможну продукцію. Дитячі та молодіжні програми «Кукарача», «Засинай-ко», «Вибір» нині чи не найцікавіші на обласному телебаченні і, безсумнівно, мають найбільшу глядацьку аудиторію у регіоні.

— Дітям якоюсь мірою простіше, ніж дорослим, — каже Наталія Устименко. — Вони розкомплексовані, сповнені енергії і бажання працювати. У плані репортерської роботи їм простіше поставити відверте запитання і отримати на нього відповідь...

Незважаючи на жорсткий графік роботи, плинність студії незначна. Зазвичай ті, хто витримав випробувальний термін, залишаються і вже не уявляють свого життя без нового колективу.

Керівники «Ку-ражу» не прагнуть зробити зі своїх підопічних професіоналів-телевізійників. У подальшому кожен із них сам визначатиме свій шлях. Можливо, хтось і пов'яже життя із обраною в дитинстві спеціальністю. Але навики спілкування, акторської майстерності знадобляться кожному. А найбільшим своїм досягненням і Наталія Устименко, і Володимир Крутоус вважають те, що дітей вдається відволікати від тяги до насилля, яка активно пропагується сучасним телебаченням, переорієнтовувати їх на доброту, загальнолюдські цінності. Бо найголовніше, аби вони завжди залишалися людьми...

Олег БОНДАР.

Кіровоградська область.

...А переможці відвідають Варшаву

Міністр національної освіти і спорту Республіки Польща Кристина Либацька у своєму листі ректору Міжрегіональної академії управління персоналом Валерію Бебику щиро привітала переможців фінальних змагань Всеукраїнської студентської олімпіади з польської мови, яка проходила на базі МАУП. «Мене особливо тішить те, що ваші студенти беруть участь в олімпіаді з польської мови. Завдяки такій ініціативі учасники олімпіади мають шанси здобути знання не тільки із самої польської мови, а й ознайомитися з літературою і культурою нашої країни», — зазначається у листі.

Учасники олімпіади отримали цінні подарунки від Посольства Республіки Польща в Україні, а переможці фінальних змагань з польської мови на запрошення голови журі олімпіади, ректора Вищої соціально-економічної школи у Варшаві Войцеха Помикало відвідають Польщу.

Вручаючи дипломи переможцям олімпіади, ректор МАУП Валерій Бебик зазначив: «Вивчення мов — свідчення прагнення наших народів до дружніх, добросусідських відносин, які відкривають шлях до побудови нового європейського дому». У цьому році 69 польських студентів, які проходили підготовку за магістерськими програмами в Центрі дистанційної освіти МАУП у Варшаві, успішно склали державні іспити та захистили дипломи в Києві. А в перспективі — проведення олімпіади з української мови у Варшаві.

Мал. Михайла САЧКА.

ПОЛІТИКА

Валентин ЛАНДИК: «Не треба змушувати мене сліпо голосувати»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ». ЛАНДИК Валентин Іванович. Народний депутат України другого і четвертого скликань. Обраний по виборчому округу № 44 Донецької області. Народився 1946 року в м. Часів-Яр на Донеччині. 1969 р. закінчив металургійний факультет Краматорського індустріального інституту за спеціальністю інженер-механік. Кандидат технічних наук. Працював на інженерних і керівних посадах на підприємствах Донбасу. В 1993—1994 рр. —віце-прем'єр-міністр України з питань зовнішньоторговельної діяльності та інвестицій в урядах Л. Кучми та Ю. Звягільського. До обрання в нинішній парламент — президент АТ «Норд», ЗАТ «Група Норд». Заступник голови політвиконкому Партії регіонів, уповноважений представник фракції «Регіони України» у ВР. Одружений, має доньку, сина й онука.

— Ваша кар'єра весь час балансувала між великим бізнесом і великою політикою. То хто без кого не може — політика без вас чи ви без політики?

— Бізнес і політика — взаємопов'язані речі, і нині важко їх відокремити. Згадайте вислів, що політика — це дзеркальне відображення економіки. Пропрацювавши чотири роки поза стінами парламенту, я стикався з серйозними прорахунками в економіці, пов'язаними з податковою, аграрною, енергетичною політиками, з тим, що бракує нормальних законів і багато з них не працює. Тому я й вирішив знову балотуватися по мажоритарному округу, щоб знову спробувати допомогти Україні правильно проводити реформи. Адже будь-яке проведення реформ за вузькими проблемами містить у собі загрозу недостатнього врахування зворотних зв'язків і вибору хибних пріоритетів.

— Але ж ви вже були біля керма влади — і законодавчої, і виконавчої. Хто заважав тоді проводити «правильні» реформи? Одна з ваших книг, видана 1994 року, називалася «Знаю, куди йдемо». А нині знаєте?

— Не хочу обливати брудом інші уряди, але за час моєї роботи в Кабміні сталися позитивні зміни. 1993 рік було завершено з гіперінфляцією — 10 тисяч відсотків, а в березні—квітні 1994-го інфляція становила 3 відсотки, а в травні — 2 відсотки. Тобто ми перемогли, зупинили зростання цін. Чи, приміром, нафтопровід Одеса—Броди — це я першим підписав угоду з Туреччиною (Керикале—Одеса—Броди).

Коли Леонід Данилович йшов з посади прем'єра, я зайшов до нього в кабінет і кажу: «Будь ласка, підпишіть заяву про мою відставку, адже ви мене сюди запрошували». Але він тоді сказав, що треба продовжувати працювати і не влаштовувати демарші. Було багато й поразок, тому що ми були одними з перших, хто будував нову державу, відновлював економіку.

Я був одним із учасників розроблення програми нинішнього уряду Віктора Януковича і нині можу впевнено сказати, що знаю, куди треба йти. Насамперед — проаналізувати, які галузі і підприємства працюють, визначити пріоритети в економіці держави, напрями, а в парламенті менше займатися порожніми розмовами. Хоча, за великим рахунком, лише власних знань замало. Потрібна команда, потрібна партія, що й намагаємося нині зробити в Партії регіонів.

—До Партії регіонів ви очолювали Партію праці. Чому вона не втрималася на плаву?

— Перед виборами за рішенням з'їзду ми об'єдналися з Партією регіонів, адже ми мали близькі погляди. Я не бігав з партії в партію. Ми об'єдналися, щоб стати сильнішими. Маленькі партії не мають перспективи і 150 партій в Україні не потрібно.

— Ви з кимось радитеся перед ухваленням важливого рішення? Ваша родина в курсі всіх справ?

— У питаннях бізнесу я ні з ким ніколи не радився. Що стосується сім'ї — моя справа приносити гроші, а дружини — виховувати дітей. Дружина дивиться по телевізору мої коментарі, інколи просить, щоб я не дуже критикував виконавчу владу. Але вона розуміє, що я маю свою точку зору на багато запитань і змушувати мене «сліпо» голосувати не треба.

Єдине, що я вимагав від своїх дітей — щоб вони ідеально знали англійську мову. Нині доньці 30, сину —23, є онук, також Валентин. Донька навчалася в Америці і там вийшла заміж, нині вони мешкають в Україні. Син закінчив економічний університет, також знає чудово англійську, працює заступником директора з економіки та фінансів одного з підприємств групи «Норд». Дуже хочу, щоб він замінив мене в подальшому на моїй посаді і став сильним керівником. Дітей я не балував, а робив усе, щоб вони навчилися заробляти гроші на життя самі.

— Чи є у вас ще мрія, яка не збулася?

— Мій батько мріяв, щоб я став начальником цеху. Я мріяв стати директором заводу. Колись у мене була мрія, яка нині вже здається смішною, — стати делегатом з'їзду КПРС. І я ним був на XXVIII з'їзді, на якому, щоправда, ця партія й розвалилася... А тепер я мрію побувати на Олімпійських іграх. Будинок збудував, дерево посадив не одне, дітей виростив і дав їм путівку в життя. Тож, за великим рахунком, всього, чого прагнув, досяг.

Фото із особистого архіву депутата.

— А які ваші захоплення, хобі?

— У вихідні, коли я в Донецьку, завжди граю в настільний теніс, я кандидат у майстри спорту, очолюю Федерацію настільного тенісу України. Зібрав велику домашню бібліотеку: вісім священних книг, дуже багато філософських видань і кращі твори зарубіжної, української та російської класики і назвав цю серію «Бібліотека Ландика».

— Нині вважаєте себе київським чи донецьким?

— Донецьким, звичайно. Не люблю я Київ, хоча він і гарний. Не ображайтеся, але тут не відчувається ритм творення матеріальних благ. У нас всі люди трудяги, а тут — суцільні вихідні і свята. А для мене робота — це свято. Коли запитують, де мій санаторій, я відповідаю: в акціонерному товаристві «Норд». Люблю людей, які працюють, а не думають одне, кажуть друге, а роблять третє.

— А що ви побажали б собі й людям?

— Здоров'я і ніколи не зупинятися на досягнутому. Махабхарата (енциклопедія буддистської думки і догми. — **Ред.**) має три основні постулати: вірність, любов і мудрість. Ось цього я й бажаю людям.

Інтерв'ю взяла Юліана ШЕВЧУК.

На знімку: Валентин Ландик на відпочинку з донькою, сином та онуком.

МОНІТОРИНГ

Партії, які вибираємо—4

Чергове опитування громадської думки читачів «Голосу України» провели наші власні кореспонденти у Вінницькій, Луганській, Черкаській та Харківській областях. Ми просили дати відповідь на таке запитання: «Як ви оцінюєте за п'ятибальною системою законодавчу діяльність депутатських груп і фракцій?»

Ось які одержали в підсумку результати:

«Наша Україна» та Соціалістична партія — по 3,16 бала;

Блок Юлії Тимошенко — 3,11;

Комуністична партія — 3,09;

Соціал-демократична партія (об'єднана) — 2,9;

«Регіони України» — 2,54;

Народно-демократична партія — 2,49;

Партія промисловців і підприємців—Трудова Україна — 2,05;

Аграрна партія — 1,9;

«Народовладдя» — 1,24;

«Народний вибір» — 1,21;

«Європейський вибір» — 1,17;

«Демократичні ініціативи» — 1,09 бала.

Як бачимо, картина симпатій і антипатій наших читачів майже не змінюється. Продовжують лідирувати опозиційні партії й блоки. Одразу зауважимо, що соціалісти упевнено змагаються за популярність з блоком Віктора Ющенка «Наша Україна», хоча цього разу вони розділили перше місце між собою. А от комуністи знову відкотилися на 4 місце і пропустили поперед себе блок Юлії Тимошенко. Таким чином можна констатувати спад рейтингу в КПУ і в «ющенківців». Пояснити це можна тим, що соціалісти й «тимошенківці» опозиційніше налаштовані, і протестний електорат починає віддавати їм перевагу.

Серед пропрезидентських партій стабільно у п'ятірці перебувають об'єднані соціал-демократи, попри постійну критику в засобах масової інформації їхнього лідера Віктора Медведчука. Це може свідчити лише про організованість партії і серйозну роботу низових ланок. Потроху зростає авторитет фракції «Регіони України», яка виникла на базі однойменної партії. До деякої міри, схоже, на зростанні їхнього авторитету позначився рейтинг голови партії, Прем'єр-міністра Віктора Януковича. Стабілізувався й показник Народно-демократичної партії. А от рейтинг двох інших фракцій, Аграрної партії та Партії промисловців і підприємців—Трудової України, останнім часом починає падати.

Уперше в нашому опитуванні в десятку потрапила депутатська група «Народовладдя». Зате останнє місце «Демократичних ініціатив», чесно кажучи, здивувало. Тим більше, що до складу групи в основному входять харків'яни. До речі, тамтешні мешканці також виставили їм невисоку оцінку — 2,1 бала. Щоправда, в Харкові ніхто не може похвалитися високими показниками. Але про це пізніше.

Регіональні вподобання мають свої відмінності. Так, скажімо, у Вінниці лідирують соціалісти, на другому місці — комуністи, об'єднані есдеки — на третьому. На четвертій сходинці — Народно-демократична партія. А блок «Наша Україна» пропустив поперед себе ще й БЮТ.

Симпатії луганців розділилися між «Регіонами України» та «Нашою Україною», які здобули в шахтарському краї 3,8 і 3,5 бала відповідно. За ними розташувалися соціалісти з 3,4 бала. Цікаво, що, як зазначає наш власний кореспондент Алла Антипова, комуністи тут поступово втрачають свої позиції, хоч у попередні роки вони мали популярність.

Жителі Черкаської області поділили свої симпатії між двома блоками — «Наша Україна» та Юлії Тимошенко, давши їм по 3,3 бала. Комуністи й соціалісти заробили по 3,05 бала.

У Харківській області наші читачі всім депутатським групам і фракціям виставили низькі оцінки: соціалістам і об'єднаним есдекам — по 2,2 бала; 2,15 — діяльності фракції Партії промисловців і підприємців—Трудової України.

Зрозуміло, оцінки ці — досить умовні, однак усім лідерам є над чим задуматися. Особливо на старті президентської гонки.

Володимир КОРОЛЮК.

В очікуванні безплатного сиру

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Які б вибори не сталися найближчим часом, Херсонщина не загрожує їм жодними несподіванками. Всі «розкладки» будуть майже традиційними: не позбудеться область «червоного поясу» — доволі високий відсоток «візьмуть» комуністи й соціалісти. Щоправда, прогнозують ті, хто має стосунок до політики, зросте число прихильників «нашоукраїнців». Незалежно від того, які партії об'єднаються під прізвищем Ющенко. Водночас, переконані експерти, на виборах очікується небувала злива чорного «піару». Політтехнології спрямовуватимуться не так на агітацію «за», як на контрпропаганду. Зокрема, на опозиціонерів.

Але якщо з «плюсами» й «мінусами» симпатиків прогнози різняться, то в одному вони одностайні: на найближчих виборах варто чекати зниження числа тих, хто прийде на дільниці, й тих, хто «не підтримає жодного».

Хто там крокує лівою?

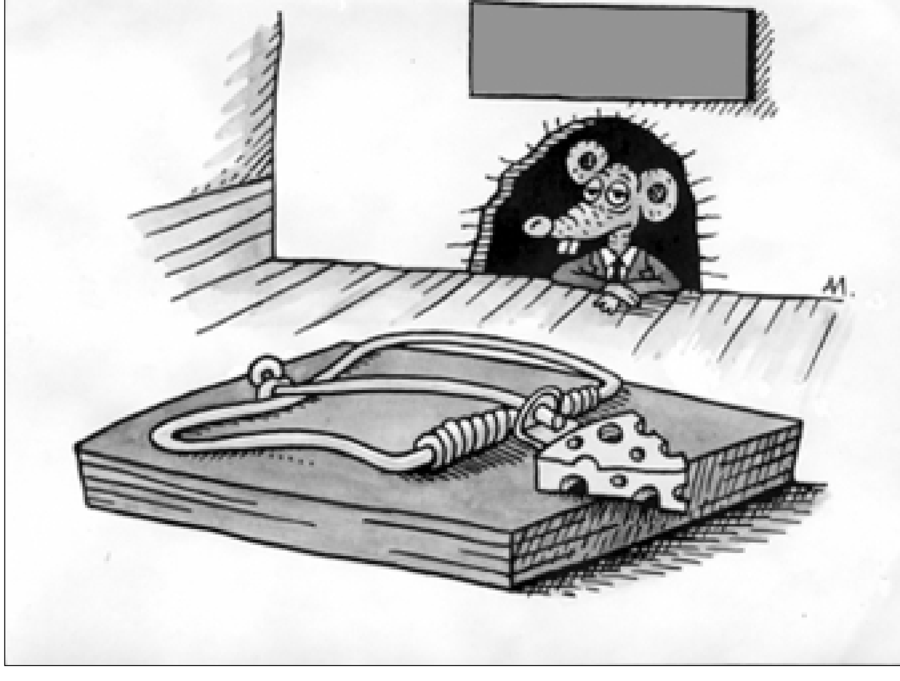
Нині на Херсонщині партійне затишшя. Зупинений на вулиці перехожий навряд чи назве вам хоча б п'ятірку партій. Ніхто серед бліцопитаного мною десятка не назвав жодного прізвища обласних лідерів.

Тим часом у відділі взаємодії з партіями управління внутрішньої політики облдержадміністрації тримають на обліку 77 партійних обласних осередків — стільки залишилося після недавнього скасування реєстрації трьох: ЗУБРу (За Україну, Білорусію, Росію), «Нового світу» та «Державної самостійності України».

Вісім партій офіційно належать до лівого спрямування: КПУ, СПУ, ПСПУ, КПРС, КПУ(о), організація Комуністичної партії (трудящих), Всеукраїнське об'єднання лівих «Справедливість», організація Всеукраїнської партії трудящих.

Щодо активності політичних партій, то начальник відділу Михайло Паличев має оптимістичнішу думку, ніж пересічний перехожий, і вважає, що лише половина партій не діють. До провідних політичних сил області він зараховує СДПУ(о), Партію регіонів, ВПО «Жінки за майбутнє», НДП, АПУ, ДемПУ, ПЗУ, «Трудову Україну». Список наймовірніше робиться для «правильної» звітності. Бо як інакше пояснити, що рекордне число голосів набирають «непровідні» КПУ, СПУ, а «провідні», приміром, «Жінки за майбутнє», на минулих виборах набрали голосів менше, ніж налічують членів? За картиною, «намальованою» управлінням, виходить, що у «лівій» Херсонщині серед провідних партій — жодної «лівої».

Начальник «партвідділу», член СДПУ(о) Михайло Паличев переконаний, що стабільно впливовою залишається КПУ, а перший секретар обкому Георгій Найда стверджує, що найпотужніша — СДПУ(о): «У кожному селі є осередок!».

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Ради — комуністичні та… безпартійні

Партії, представлені у Верховній Раді та уряді, аж ніяк не вирізняються в місцевих «парламентах». І в обласному партійному житті їхні вивіски майже не мають значення. Представництвом у місцевих радах можуть похвалитися лише комуністи — понад 10 відсотків мають вони у Херсонській міській та у трьох районних радах обласного центру. У районах області їх, щоправда, обігнали «Жінки за майбутнє». Водночас у Херсонській міській раді немає жодної з «Жінок».

Зі значним відставанням від комуністів у радах представлено Демсоюз, «Жінки за майбутнє», АПУ, НДП, СелПУ, СДПУ(о), СПУ. А найбільше депутатів —позапартійних: понад 60 відсотків.

Серед сільських, селищних та міських голів теж переважають комуністи — 23 з 293. Приміром, у приміському Цюрупинську головою вже двічі обирають члена Компартії. За комуністами йдуть аграрії та демсоюзівці — по 14. У 2002 році, зазначає Михайло Паличев, зросло, порівняно з 1998-м, число партійних депутатів. Приміром, СДПУ(о), що мала на минулих виборах лише двох членів серед депутатів, нині налічує їх у радах усіх рівнів аж 51.

Для зв'язку влади й партій у районах створено координаційні ради, очолювані головами райдержадміністрацій. Діє рада й при голові облдержадміністрації. Два останні її засідання були присвячені обговоренню змін до Конституції, які схвалили есдеки, аграрії, трудовики, зелені, «чорнобильці» та «руські».

За оцінкою управління внутрішньої політики, «суспільно-політична ситуація в області стабільна й керована — завдяки тісній співпраці облдержадміністрації з обласними організаціями політичних партій». Головне, зазначає Михайло Паличев, щоб не порушувався закон.

Про бюджети партій

усі лідери розповідають неохоче.

— Існуємо на членські внески, але їх замало, тож тримаємося завдяки благодійним пожертвам фізичних та юридичних осіб, — стверджують голова обласної організації УНП Олександр Юхненко та секретар обкому КПУ Георгій Найда. Так само джерело називає й голова обласної організації партії «Реформи і порядок» Артем Кияновський, відомий у місті не як партійний діяч, а як директор єдиної в обласному центрі приватної загальноосвітньої школи, а з часу останніх виборів — найактивніший опозиціонер у складі депутатського корпусу міськради.

Зрештою, свідомість виборців ще далека від того, аби неодмінно цікавитися, з чого складаються і куди йдуть гроші партій, що претендують на правлячу роль у суспільстві.

Можливо, питання фінансування партій було б актуальніше для херсонців, якби працювали підприємства. Ні для кого не секрет, що всі гроші в партії йдуть з Києва. Туди й повертаються — відробляються після виборів. Наприклад, у 99 відсотках випадків партійні газетні публікації чи ефірні передачі оплачуються з київських рахунків або місцевими представниками столичних структур.

Жодна з херсонських партій не обходиться без вливань зверху. Звісно, рясним дощем випадають кошти під час виборів. Київ довіряє їх тим, хто на місцях. Але перевіряти — нікому і ніколи. Та після виборів лідери самі і «здають» одне одного. Не випадково на період виборів для штабу наймаються розкішні кабінети з дубовими столами та шкіряними диванами, власники яких готові перебитися в тісніших, підраховуючи горезвісний «откат». Про те, як гроші можуть працювати на негативний імідж партії, «нагорі», скоріше, не знають. Але до корпункту нашої газети зверталися члени виборчих комісій від блоку «Наша Україна», які так і не отримали обіцяних за роботу 100 гривень. Проте це — вже інша тема.

Чи заважає влада?

— Звичайно! — вважає перший секретар обкому КПУ Георгій Найда. — Ану, спробуй я отримати ефір на обласному телебаченні — не дадуть!

— Перешкоджають у створенні фракції «Наша Україна» в Херсонській міській раді, — додає голова УНП Олександр Юхненко. — По черзі «пресингують» наших членів, а коли Ющенко надіслав телеграму на ім'я нашого депутата до міської ради, листоношам «уточнили», що «такий тут не проживає». А депутата про телеграму не повідомили.

Проте Артем Кияновський, котрого «нашоукраїнці» обрали головою фракції, має намір утвердитися легітимно на найближчій сесії, 25 липня.

Стосовно можливості виступів у ЗМІ, то вона є лише в тих, хто має власну пресу: СДПУ(о), КПУ, СПУ. Час від часу з'являються газети ще двох-трьох партій. Решті відкрита дорога до будь-якої газети, ефіру — за умови оплати. Партійне будівництво — річ надзвичайно клопітна. Вимагає виняткової самовіддачі, величезного часу і, хоч як цинічно це здається, великих грошей. Та найбільше — мистецтва належати народу.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

Повернена слава

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

(Початок на 1-й стор.).

За часів більшовицької індустріалізації керамічні матеріали не жалували. Залізобетонні конструкції відображали нібито непохитну міць комуністичної ідеї. Цеглу взагалі вважали безперспективним матеріалом. Похмура одноманітність великопанельного домобудування архітектурно підкреслювала всю недолугість утопії загальної рівності. Про українську будівельну кераміку в Європі забули, здавалося б, назавжди.

Індустріальний бренд

Цьогорічної весни відбулася визначальна подія. Облицювальна керамічна цегла марки СБК, здолавши чотири тисячі кілометрів, з'явилася в Астані — новоспеченій столиці Казахстану, що динамічно розбудовувалася.

Три скромні літери СБК — нині відомі у Москві та Кишиневі, Мінську та Санкт-Петербурзі.

СБК — бренд, який не можна перекласти, а отже — чудовий повпред української мови. Сьогодні провінційні Ромни, де й працює ЗАТ «Слобожанська будівельна кераміка», ефективніше і надійніше, ніж часом столичні дипломати і політики, стверджують українську ідею в умовах глобалізації. Адже цілком очевидно: що більше наша держава матиме індустріальних брендів, то поважнішою вона буде у світовій спільноті.

Клімату поганому всупереч

Для початку — трохи цифр. 1990 року в Україні було 300 заводів, які випускали 10 мільярдів штук цегли на рік.

Виробництво облицювальної — в межах 2—3 відсотків. Фігурну облицювальну цеглу — вона особливо до вподоби архітекторам — не виробляли взагалі. Водночас в економічно розвинених країнах її обсяги (зокрема і фасонної) становили і становлять 90 відсотків випуску взагалі.

Причина такої відсталості, як уже зазначалося, —залізобетонна ідеологія у цивільному будівництві. На цегельних заводах спрощували і без того застарілі технології. Робота на цегельних заводах ставала непрестижною.

Інвестиції

Можна бігати з простягнутою рукою по всьому світу, жаліючись при цьому на нестерпний інвестиційний клімат. А можна ощадливому іноземному бізнесменові запропонувати бездоганний у своїй реальності бізнес-план. Принаймні команді І. Телющенка вдалося отримати загалом 7,5 мільйона доларів США прямих інвестицій від міжнародного фонду Westem NIS Enterprise.

Янкі — аж ніяк не альтруїсти. Копійчину рахувати вміють. І хоча Westem NIS Enterprise Fund перші свої 150 мільйонів доларів капіталу отримав від американського уряду, на вітер викидати їх він не збирався і не збирається. Працює як венчурна компанія. Фінансує малий і середній приватний бізнес в Україні, Молдові та Білорусі, вкладаючи гроші в статутні фонди підприємств.

Дивіденди для фонду — не головна мета, хоча він їх отримує регулярно як повернення вкладених коштів. Головне — сприяти виходу проінвестованого підприємства на такий рівень, коли ціна його акцій значно, якщо не в кілька разів, перевищить номінал. Тоді здійснюється їхній продаж, а отриманий зиск набагато перекриває всі здійснені фондом витрати.

Одне слово, фонд не портфельний інвестор, що спекулює на біржі, але й не остаточний власник. А своєрідний, дуже привабливий для серйозних підприємців місточок між фінансовим і промисловим капіталом. Лишається лише шкодувати, що нашим доморослим олігархам, що шукають карколомні схеми виведення власних капіталів у офшори, такий фінансовий бізнес нецікавий.

На модернізованому в Ромнах заводі тепло людських рук замінив інтелект мислячих машин. Цифрові технології супроводжують (управляють і контролюють!) усі виробничі процеси: підготовку шихти, формовку, пресування, випал, відпуск, упаковку і відправлення готової продукції кінцевому споживачу-замовнику. Посадника сирої цегли у піч — завжди напівп'яного дядька у драній кацавейці як невід'ємну приналежність більшості вітчизняних цегельних заводів — у цехах ЗАТ «СБК» замінили оператори автоматичних ліній, одягнуті в ошатну фірмову спецівку.

Саме комп'ютеризація виробництва дала змогу роменчанам розв'язати, здавалося б, невирішувану суперечність між взаємовиключними якісними характеристиками керамічної цегли — теплопровідністю і міцністю. За практично нульової теплопровідності — вона витримує здавлення майже в 160 кілограмів на квадратний сантиметр. Звісно, не сталь, але... Морозостійкість — до 100 циклів «зима—літо» з перепадом температур у 60—70 градусів за Цельсієм.

Родзинка не від Держстандарту

Нині ЗАТ «Слобожанська будівельна кераміка» виробляє цеглу 45 фасонів і шести кольорів. Ідеальні геометрія і колір цього матеріалу нарешті розв'язали руки українським архітекторам, чий творчий потенціал десятиріччями животів під тягарем залізобетонних панелей.

Але сучасні технології дають повний результат лише в умовах сучасного менеджменту. І на підприємстві запроваджено міжнародний стандарт менеджменту якості —ISO—9001—2000. Що й підтверджено зовнішнім аудитом.

ISO — не дивацтво, а боротьба за якість

У середині 70-х років минулого століття на підприємствах колишнього СРСР централізовано, під егідою Держстандарту, скрізь було запроваджено АСУ ЯП — автоматизовану систему управління якістю продукції. Результат, однак, був нульовий. Конкурентоспроможність радянських товарів на міжнародному ринку була не найкращою. Винятком була хіба що продукція ВПК.

Програма «п'ятирічки якості» не досягла мети з тієї простої причини, що АСУ ЯП практично потребувала лише дотримання технологій. Людина, що застосовувала технології — насамперед якість праці керівників середньої і вищої ланки, якість праці лінійних інженерів, — залишалася поза системою. Міжнародний стандарт ISO—9001—2000, навпаки, у центрі процесу боротьби за якість ставить людину. Від робітника до генерального директора.

Один лише приклад. До запровадження стандарту ISO—9001—2000 на роменському цегельному заводі, як і на більшості вітчизняних підприємств, ремонтні служби працювали, як то кажуть, дискретно, за фактом. Зламався вузол чи агрегат — біжать до нього слюсарі та інженери, ремонтують, виявляючи свою кмітливість і знання, якщо вони є. Немає поломок — працюють на підхваті на інших ділянках, якщо просто «не забивають козла».

Стандарт ISO—9001—2000 націлює на системну профілактику. Суворо за днями і годинами регламентує дії всіх працівників ремонтної служби, від слюсаря і інженера до головного механіка, щоб узагалі унеможливити аварійні ситуації. В результаті в ЗАТ «Слобожанська будівельна кераміка» непланові простої обладнання зведено до нуля.

Регламент робіт з профілактики обладнання задає та контролює їх виконання комп'ютерна програма. Комп'ютери аналізують і ефективність самого регламенту та за необхідності коригують його в бік підвищення надійності роботи всього технологічного обладнання.

Аналогічним чином забезпечено високу якість роботи решти служб. І не лише інженерних. Менеджери відділу продажу, наприклад, кожен з яких обслуговує певні зони потенційних споживачів, розподілені за територіальним принципом, щоденно виконують визначені стандартом ISO—9001—2000 дії, забезпечуючи виробництво продукції винятково під замовлення, а не на склад. Товар іде споживачу, як то кажуть, з колес. Це, в свою чергу, прискорює оборотність поточного капіталу, збільшуючи фінансову ефективність роботи всього виробничого комплексу.

ISO забезпечує й регулярний зворотний зв'язок із замовниками, що гарантує облік усіх побажань покупця. Їх аналізує спеціальна програма «Рівень задоволеності споживачів» за суворо вивіреними алгоритмами. Інтуїція менеджерів, яку зводять у реальному житті до горезвісного «якось буде», поступилася місцем математичним розрахункам. Що й дало змогу сухій абревіатурі СБК перетворитися на справжній індустріальний бренд міжнародного класу. Який завоював серця архітекторів та будівельників на теренах СНГ. Поки що. Наступний крок, безсумнівно, вихід слобожанської цегли на Європу. Повернення українській будівельній кераміці її колишньої слави.

Ігор НАУМЕНКО.

На знімках: генеральний директор ЗАТ «Слобожанська будівельна кераміка» І. Телющенко; роменська цегла — простір для творчих фантазій архітектора.

Фото надано корпорацією «Укрбудматеріал».

Хронологія успіху

1988 рік — болгарські фахівці (своїх не знайшли!) у рамках діючої в ті роки соціалістичної РЕВ (економічної противаги об'єднаній Західній Європі) здають в експлуатацію на Сумщині новий цегельний завод продуктивністю 60 мільйонів керамічної цегли на рік. За попередні 40 років у СРСР нові підприємства такого профілю не будували. Але й тут технології далекі від сучасних. Через що його проектна потужність виявляється недосяжною.

1994 рік — роменський цегельний завод дихає на ладан. Політика відкритих дверей викинула на український ринок імпортні будматеріали. Вітчизняні вельми програють їм через низьку якість. Україна імпортує не лише унітази та облицювальну плитку, а й звичайну цеглу. Щоб вижити — необхідна сучасна технологія. А отже, інвестиції. В країні грошей немає. Річна ставка за банківськими кредитами в умовах галопівної інфляції сягає 1200 відсотків. Однак інженери заводу під керівництвом гендиректора І. Телющенка розробляють проект (бізнес-план) модернізації виробництва. Розпочинається пошук закордонного інвестора.

1997 рік — роменчани отримують першу закордонну інвестицію в розмірі 1,5 мільйона доларів США.

1998 рік — запуск першої лінії модернізованого виробництва. В Україні з'явився конкурентоспроможний будівельний матеріал — облицювальна керамічна цегла.

2002 рік — стала до ладу друга черга оновленого заводу. Продуктивність підприємства досягла розрахункової — 5 мільйонів штук облицювальної цегли на місяць.

ЗАЙНЯТІСТЬ

Нерівність у межах держави

Женуть наших співвітчизників у світи безробіття та низькі заробітки. Де нині лише не працюють вихідці з Тернопільщини! Росія, Польща, Чехія, Італія, Іспанія, Португалія, США, Канада... Вони вже «освоюють» навіть африканський континент, Південно-Східну Азію. Справжніх масштабів заробітчанства ніхто не знає.

На Тернопільщині — чи не найвищий в Україні рівень безробіття. На обліку в центрі зайнятості перебувають понад 42 тисячі шукачів робочого місця, на яке в середньому претендують 14 осіб.

Директор обласного центру зайнятості Борис Довжук серед причин цього соціального явища називає спад виробництва. Якщо у 1990 році в народному господарстві області було задіяно 519,4 тисячі осіб, то минулого — лише 238,4 тисячі. Ті, хто не виїхав за кордон, нелегально гнуть спину на підприємців, складаючи великий загін — до 180 тисяч — працівників «тіньового» сектору економіки області.

За словами Б. Довжука, останнім часом поповнюють ринок праці колишні трударі реформованих сільгосппідприємств, а нині власники земельних паїв. Селяни становлять майже 60 відсотків безробітних. Не маючи власних технічних засобів та стартового капіталу, більшість здають паї в оренду, але «живі» гроші бачать нечасто.

То який вихід із ситуації? Фахівці вважають, що в області є невичерпні можливості надання дотацій роботодавцям для створення додаткових місць. Відтак з початку цього року влаштовано понад 400 безробітних, що утричі більше, ніж у першому півріччі минулоріч.

Ще один напрям — стимулювати приватну ініціативу безробітних. Цього року вже ризикнули понад 600 осіб. Основним видом діяльності майже половина з них вибрала торгово-посередницьку, інші надають побутові або транспортні послуги. Найменше бажаючих працювати в сільському господарстві.

На думку фахівців, стартовим капіталом може бути одноразова допомога із безробіття — у середньому 1,5 тисячі гривень. Хоча сума незначна — особливо не розженешся. До слова, на Тернопільщині найнижчий середній рівень зарплати — 256,9 гривні.

Навряд чи власними силами можна розірвати це зачароване коло. Потрібна державна політика із вирівнювання всіх регіонів, інакше ризикуємо мати вічні депресивні території з хронічним безробіттям.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

ЩО ПОЧОМУ?

Є такі дорогі адвокати, що дешевше найняти суддю

Перший заступник голови Фонду держмайна України Євген Григоренко наважився (чого б це?) на сенсаційну заяву: під час приватизації ВАТ «Нікопольський завод феросплавів» та «Металургійний комбінат імені Ілліча» держава лише (!) на дивідендах... втратила майже 100 мільйонів гривень. Як?

А, з'ясовується, методики продажу державних пакетів акцій складено у такий спосіб, що «навар» за минулий період, коли цим підприємством керувала ще держава, плавно перетікає до кишені нового, звісно приватного, власника (приміром, у випадку з Нікопольським заводом феросплавів це корпорація «Інтерпайп»). Ото вже справді соромно буде перед нащадками — їм не залишиться чого розкрадати.

Чи знає Михайло Чечетов про те, що очолюване ним відомство «подарувало» аж ніяк не бідним бізнесменам тільки по двох підприємствах рівно 100 мільйонів гривень, а це майже два мільйона (!!) мінімальних пенсій?! Напевне. Важко повірити, що, не одержавши найвищого дозволу шефа, його заступник, бодай і в ранзі першого, оголосив би такі непривабливі факти. Тоді що це — перше визнання власних помилок? Теж навряд. Буквально наприкінці червня голова ФДМУ в інтерв'ю одному із шанованих вітчизняних часописів заявив: «У нас професійно підготовлена команда, блискучі практики — люди, які пропрацювали в галузі приватизації до десяти років, кандидати і доктори наук». Такі, якщо їм не ставити завдання шити білими нитками, легко відрізнять чорне від білого, а шитво по канві від гаптування низзю. Тоді що стоїть за «визнанням комісара поліції прокуророві республіки?» Найімовірніше, прагнення свідомо випустити пару. Масового обурення сваволею, що чиниться в галузі роздержавлення майна. Надто вже відверта гра у піддавки, що її з перших днів після «сходження на приватизаційну посаду» веде голова.

Взяти згаданий Євгеном Григоренком Нікопольський феросплавний. Продавши його своїм за 205 мільйонів гривень Фонд держмайна, який діє начебто в інтересах держави, втратив на «вдалій» угоді 300 мільйонів гривень («Приватбанк» офіційно пропонував за пакет акцій більш як 500 мільйонів.) Аналогічна ситуація і з багатьма іншими об'єктами. Можновладці розуміють: комусь за це рано чи пізно доведеться відповідати. Але вибух обурення треба відвернути будь-якими засобами хоча б до кінця президентських виборів — імовірно гарантом Конституції стане своя людина. А ні — великих «розбірок» усе одно не уникнути. І ось з рукава дістають краплений «козир» — у вигляді «викриття» недоліків. Дивись, народ разом із ЗМІ і заспокоїться: авжеж, боротьба ведеться.

А тепер подивімося, що втратять, придбавши спокій, нові власники Нікопольського заводу феросплавів (його, якщо ви пам'ятаєте, першим назвав не автор, а перший заступник голови ФДМУ). Розіб'ємо 100 мільйонів гривень між двома згаданими підприємствами порівну: вилізе «боржок» у 50 мільйонів гривень на кожне. А тепер замислимося над сакраментальним запитанням: що «Інтерпайпові» вигідніше, сплатити повну вартість підприємства, до того ж виклавши ще 300 мільйонів гривень, або розщедритися на суму, що в шість разів менше? І дурневі зрозуміло, не те що «блискучим практикам, кандидатам і докторам наук, які пропрацювали в галузі приватизації до десяти років». Блискучий хід! І чверть мільярда потрібний покупець заощадив, і Фонд держмайна пожинає лаври борця із соціальною несправедливістю.

От тільки громадянам України від цих ігор ні холодно ні жарко. Вірніше, взимку холодно (нема чим платити за комунальні послуги), а влітку — спекотно і голодно (ціни на продовольство зусиллями тих самих підприємців, що ними ніжно опікується Фонд держмайна, злітають до захмарних висот). І претензії начебто пред'являти нема кому — бо винні... методики. От тільки хто їх розробляв? І під кого? Зрозуміло і без учених звань: тільки не в інтересах народу України. Якому вкотре мають намір кинути кістку у вигляді недоодержаних дивідендів.

Сергій ВУСАТИЙ.

ФАСАДИ І ЗАДВІРКИ

Хто захистить від лещат ринку?

Шановна редакціє!

Ми, мешканці будинків №№ 1, 2, 4 та 6 вулиці Амвросія Бучми, що на масиві Березняки, звертаємося до газети з болем і проханням: захистіть нас від сваволі чиновників, які ухвалюють рішення, нехтуючи нашу думку. Річ у тім, що наша вулиця — місце людне, тому й облюбували її торгівці — і стихійні, і палаточники, що буцімто мають на те дозвіл. Завдяки їм колись зелений бульвар нині перетворено на звалище каміння, ящиків та сміття, а під'їзди — на вбиральні. Про це, до речі, ваша газета писала у матеріалі «Чисті наміри на тлі... бруду» (22.05.2002 р.). Ми сподівалися, що райадміністрація зверне увагу на наші проблеми, та вийшло навпаки. Тепер на газоні, прилеглому до будинку № 4, стоїть автофургон і торгують з нього м'ясом і рибою, а від брудної води, що нею «акуратні» продавщиці миють підлогу, гинуть дерева і трава.

Свого часу ми зверталися до депутата Дніпровської райради О. Страннікова, і він обіцяв допомогти в наведенні порядку, однак днями дізналися, що Дніпровська райдержадміністрація видала розпорядження № 637 від 17.06.2003 р., згідно з яким ТОВ «Тельбін ІВА» дозволено «встановити торговельний ряд з наметів» просто у нас під вікнами. Попри те, що за сто метрів від нашої вулиці вже є один великий ринок! А біля нього — ще багато місця для забудови. Та чомусь бізнесмени облюбували місцину під нашими вікнами.

Більшість з нас — пенсіонери, учасники Великої Вітчизняної війни, та й тим, хто молодший, після роботи спокій не завадить. Не кажучи про малюків. Тож просимо редакцію допомогти нам виборсатися з лещат ринку і залишити нашу вулицю у спокої.

Мешканці будинків №№ 1, 2, 4 та 6 вул. Бучми, що у Дніпровському районі Києва.

Без документів до Сибіру — все одно що в рабство

АКТУАЛЬНО

Ця історія почалася місяців два тому. Олег приїхав до Сургута (Західний Сибір) на заробітки. Спочатку з роботою пощастило — працював вантажником. Звичайно, ані реєстрації, ані належних документів, які дають дозвіл на роботу у Росії, він не мав. Одне слово, працював нелегально. Потім йому вдалося знайти кращу роботу, і він звільнився. Невдовзі після звільнення Олег потрапив під машину.

Першу допомогу в лікарні йому надали і навіть тиждень лікували. Однак нині Олегові потрібна операція. Щоб її зробити, необхідно купити страховий медичний поліс, а без реєстрації та паспорта зробити це неможливо. Ні того, ні того в Олега, як потім з'ясувалося, не було. Паспорт він втратив, усі зароблені гроші пішли на ліки та прожиття. Повернутися назад в Україну без паспорта та грошей — нереально. На щастя, про Олегову ситуацію дізналися голова товариства «Українська родина» Євген Халімончук та адвокат, активний член товариства Орися Довган. Вони вирішили допомогти співвітчизникові й нині хочуть відновити його документи, зокрема паспорт, та відшукати гроші на квитки. Пані Довган представлятиме інтереси Олега в суді, де намагатиметься отримати відшкодування від водія, який його збив.

Це дуже типова історія. Такі з українськими нелегалами, які їдуть на багату Північ за «довгим карбованцем», трапляються на кожному кроці. Однак далеко не всім щастить зустріти таких людей, як Євген Халімончук та Орися Довган.

Насправді ситуація, що склалася з українськими нелегалами в Ханти-Мансійському окрузі, дуже складна. Офіційної статистики кількості заробітчан немає, та й не може бути, бо вони працюють (а часто і перебувають в Росії) нелегально. За словами пані Довган, на Північ з України вже їдуть навіть не поодинці, а сім'ями. Чоловіки, як правило, працюють на будівництві на найменш оплачуваних роботах. У Сибіру отримують мізер. Однак порівняно з тим, що вони заробляють в Україні, це для них — великі гроші.

Жінки переважно працюють продавцями в кіосках та на базарі, отримуючи за день у середньому сто карбованців (сімнадцять гривень). Нагадаю, що морози взимку у Західному Сибіру сягають п'ятдесяти градусів. Лікарняних роботодавці нелегалам, звісна річ, не сплачують, та й узагалі не несуть за них жодної відповідальності. Однак найгірша ситуація складається з дітьми, які приїжджають з батьками на Північ. Без посвідки на проживання їх не записують до школи, і виховує їх здебільшого вулиця.

Що ж примушує українців масово виїжджати на заробітки до російської Півночі? Є кілька міфів.

Міф перший — в Росії простіше знайти роботу, мова зрозуміла, завжди можна домовитись...

Насправді влаштуватися на легальну роботу в Росії досить складно. Зокрема, Генеральний консул України в Тюмені Павло Мисник зазначив: «Той, хто вирушає на заробітки до Сибіру без належних документів, їде у рабство». За його словами, працевлаштуватися в РФ можна лише тоді, коли маєш на руках заздалегідь оформлений договір з роботодавцем та закордонний паспорт. Та й договір — це ще не стовідсоткова гарантія того, що ви працюватимете. Адже в Росії є квоти на використання закордонних робітників. Якщо на час, коли ви прийдете, цю квоту буде вичерпано, навіть з попереднім договором ви не матимете права на працевлаштування.

Пан Мисник також повідомив, що нині тривають переговори між МЗС України та Державним департаментом консульської служби РФ про укладення додаткової угоди про використання української робочої сили в Росії та російської — в Україні. Однак поки що про конкретну дату підписання такої угоди не йдеться.

Необхідно також пам'ятати, що згідно з законом РФ «Про статус іноземного працівника» роботодавець сплачує додатковий податок за використання закордонних робітників. А чи вигідно це йому, якщо рівень безробіття у тому-таки Ханти-Мансійському окрузі становить 2,5—2,8 відсотка? Який сенс наймати українця і сплачувати за нього додаткові податки, якщо своїх безробітних не бракує? Жодного. Інша справа — нелегали, яким за рабську роботу можна платити копійки і не мати жодних зобов'язань ані перед працівниками, ні перед місцевою податковою інспекцією.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Міф другий — влаштуватися на роботу на Півночі можна просто за оголошенням у пресі...

Таких оголошень про працевлаштування на Півночі чимало. Проте нерідко їх дають шахраї. Так, приміром, у харківській газеті на таке оголошення відгукнулися одразу дванадцять односельчан. Зателефонували за вказаним номером. Такий собі Юрко запропонував їм зустрітися біля центрального універмагу міста. Там він пообіцяв наївним селянам «золоті гори» і навіть дав гроші на дорогу до Надима, де обіцяв працевлаштувати. Справді, приїхавши до Надима, харків'яни одразу отримали роботу на будівництві. Всі документи разом з паспортами вони віддали «на зберігання» Юркові. А через кілька місяців цей «добродій» зник разом із заробленими селянами грішми та паспортами. Коли в Генеральному консульстві в Тюмені селян розпитували про особу, якій вони довірили свої паспорти, єдине, що вони змогли про нього сказати було: «Його зовуть Юрко...». Консульству довелося відновлювати документи та зв'язуватися з їхніми родичами, щоб ті вислали гроші на дорогу назад. Ось і заробили!

Я вирішила сама перевірити, наскільки чесно працюють фірми, що пропонують працевлаштування у Росії, і зателефонувала за кількома номерами, вказаними в оголошеннях. Представник першої фірми одразу пообіцяв зарплату у триста доларів за місяць (?!). До названого ним переліку потрібних для працевлаштування на Півночі документів входило все: і медична довідка, і трудова книжка, і навіть аналіз на СНІД, — окрім справді потрібних договору з роботодавцем та закордонного паспорту. В іншій фірмі мені сказали, що необхідні лише трудова книжка, фаховий диплом, внутрішній паспорт та дві фотографії. На моє запитання, чи не треба укласти якусь угоду, мені цинічно заявили: угоду вони укладають про те, що фірма зобов'язується надати роботу, а з роботодавцем, мовляв, укладете угоду на місці... Зрозуміло, що довіряти таким оголошенням не слід.

Звичайно, буває й таке, що нелегальні заробітки у Росії приносять великий прибуток — у три—п'ять тисяч доларів. Проте сподіватися, що пощастить, не варто. Адже весь час не може щастити. А сподівання на один з постулатів із «Чухраїнія» Остапа Вишні: «Якось то воно та й буде!» зазвичай закінчується іншим: «Якби ж знаття!».

Тетяна ПАСОВА.

Італійський пенсіонер може поїхати за кордон. Якщо виграє в лотерею

А ЯК У НИХ?

Габріеле Лоренцетті нещодавно відсвяткував 60-річчя. Він — колишній робітник склозаводу — вже шостий рік на заслуженому відпочинку. На пенсію в Італії прожити складно, тому іноді Габріеле підробляє нічним сторожем.

— Я мешкаю з дружиною, — розповідає «ГУ» синьйор Лоренцетті з маленького містечка Ногара в провінції Верона. — Вона домогосподарка. А наша дочка, яка працює медсестрою в лікарні, нещодавно вийшла заміж. Молодим поки що жити нема де, і нам довелося переробити будинок. Ми виділили молодятам верхній поверх і зробили окремий вхід з вулиці, прибудувавши сходи.

— Яку пенсію ви отримуєте і на що її витрачаєте?

— Пенсія становить 950 євро на місяць (5 тисяч 700 гривень. — **Авт.**). Переважно всі гроші йдуть на харчування та оплату витрат по будинку. Те, що вдається заощадити, відкладаємо на відпустку. Стараємося двічі на рік відпочити на озері або на морі. Оскільки я вже пенсіонер зі стажем, то не знаю, як нині обчислюють пенсії. Здається, в Італії продовжили термін перебування на роботі. Мені пощастило: застав той час, коли, виплативши протягом 35 років внески до державного пенсійного фонду з зарплати, зміг піти з роботи й одразу цілком одержувати пенсію.

— Чи відвідуєте ви театр і кіно. Скільки коштують в Італії ці розваги?

— Не пам'ятаю, коли ходили останній раз. Скільки коштують? Навіть не уявляю!

— А чи можете ви дозволити собі обід або вечерю в ресторані? Коли так, то як часто?

— Двічі на місяць по суботах усією родиною ходимо до піцерії. Новий рік обов'язково відзначаємо з друзями в ресторані. А, коли відпочиваємо на морі, то завжди харчуємося в трактирі або недорогому ресторані.

— Чи маєте ви автомобіль? Скільки витрачаєте на бензин?

— У нас дві машини. Їздимо часто, але недалеко. Взагалі без авто тут неможливо жити, бо містечко маленьке, і громадського транспорту в нас немає.

Скільки витрачаю на бензин, не підраховував, але напевне чимало, бо бензин і сама машина — задоволення дуже дороге. Особливо страховка.

— Про Україну чули щось?

— Знаю більше, ніж пересічний мешканець нашого містечка, бо протягом кількох років у мене в будинку на різдвяні канікули зупинялися діти з Києва. Наша сім'я — член асоціації, яка приймає українських дітей, щоб вони змогли якийсь період пожити в екологічно чистішому місці та добре харчуватися. Крім того, їх безплатно обстежують у нашій лікарні.

Я поки що не був в Україні, а от інші італійські родини з асоціації бували. Дехто по кілька разів, і не жалкують про це. Я теж не проти того, щоб вирушити в подорож, але тепер через одруження дочки не знаю, коли ми з дружиною зможемо приїхати до вас. Адже треба допомогти молодятам. Хоча б попервах і поки ще маємо можливість.

— А як часто італійський пенсіонер може поїхати за кордон?

— Я за кордоном жодного разу не був. Та й у столиці, в Римі, вперше з дружиною ми змогли побувати кілька років тому. Хочеться повернутися туди ще, тож про закордон поки що не думаємо. Хіба що виграємо в «Супереналотто» (український аналог — «Укрлотто». — **Авт.**).

Яна СТАДІЛЬНА.

На знімку АП: у літніх людей в італійських родинах специфічний статус. Вони перебувають у центрі уваги, їх оточує любов. Цим фактом вирішили скористатися італійські телевізійники. У популярному телешоу «Вілон» тепер беруть участь такі бабусі, як 88-річна Феліція де Фліппо. Зірками шоу поряд з молодими танцюристами тепер можуть бути пенсіонери.

УВАГА!

Погода обіцяє погіршитися

Всесвітня метеорологічна організація (ВМО) виступила із заявою, що випадки екстремальних погодних умов у світі можуть почастішати.

Значущість висновків, що містяться в документі, підвищується ще й тому, що похмурі прогнози роблять не екологічні організації, як от «Грінпіс» чи «Друзі Землі», а організація, що входить до ООН, яка зазвичай не схильна до сильних висловлювань.

ВМО завжди публікує свою доповідь із сухими статистичними даними й науковими викладками наприкінці року. Проте цього разу комюніке оприлюднено в липні. Експерти припускають, що, порушивши традицію, ВМО дає зрозуміти: ситуація надто серйозна, **повідомляє Бі-бі-сі**.

ФОТОФАКТ

Фото АП.

Оранг У Лу, або по-нашому Людина з Верхів'я Річки, із саравакського племені індіанців грає на музичному інструменті, назва якого — сейп. У рідному селі Оранга У Лу в Малайзії проходить VI музичний фестиваль джунглів, куди приїжджають індіанські музиканти з усього світу.

Наші тікають більше за інших

За даними Американської служби імміграції і натуралізації, опублікованими нещодавно, минулого року статус біженця у Сполучених Штатах Америки намагалися одержати 89,7 тисячі осіб. А серед вихідців із СНД лідирує Україна — 3959 заяв (1618 задоволено). Далі йде Росія (відповідно 1748 і 731), Білорусь — 548 (232 і 195), Казахстан — 209 (122 і 58), Вірменія — 265 (204 і 19), Молдова — 139 (31 і 35), Туркменистан — 5 (3 і 1).

Вірмени випередили інших претендентів, які прагнули минулого року одержати політичний притулок у США. З таким проханням звернулися 1389 громадян Республіки Вірменія. На 959 заяв дано позитивні відповіді, у 53 проханнях було відмовлено, решту заяв розглядають. Громадяни Росії зверталися з таким проханням 861 раз (відповідно 395 і 24), громадяни України — 249 раз (92 і 6), Казахстану — 59 (24 і 1), Грузії — 187 (68 і 4), Азербайджану — 312 (252 і 3), Білорусі — 174 (70 і 4), Молдови — 52 (13 і 2), Туркменистану — 16 (15 і 0).

За офіційними статистичними даними, за межами України сьогодні проживають приблизно 20—25 мільйонів етнічних українців. Проте припускається, що реальна кількість їх значно більша, тому що під час перепису населення багато з них не вказують свою національність як українську.

Донор–рекордсмен

Світовий рекорд здавання крові встановив 66-річний австралієць. За майже п'ятдесят років він здав 470 літрів крові, чого, за словами представників австралійського Товариства Червоного Хреста, вистачило б на те, щоб заповнити бензобаки 10 легкових автомобілів.

Найщедріший у світі донор почав здавати свою кров після досягнення 18 років. «Я вирішив стати донором після того, як мені самому перелили чужу кров, коли мені було ще 15 років, — каже рекордсмен. — Я віддавав свою кров назад у пам'ять про тих невідомих людей, завдяки яким мені вдалося врятуватися».

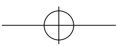
Як повідомив глава донорського центру доктор Роберт Хазел, Харрісон здав майже 470 літрів крові, 800 разів побував у центрі. За даними донорського центру, щороку свою кров добровільно здають майже 500 тисяч громадян Австралії, що становить майже три відсотки від усього населення країни.

ФОТОФАКТ

Піротехніки встановлюють спеціальні пристрої для феєрверка в очниці і вилиці цього хлопця. Його симпатична мордочка, на думку господарів готелю «Острів скарбів» у Лас-Вегасі, повинна відлякувати дітей і приваблювати в цей розважальний комплекс лише дорослих.

Фото АП.

ПЛАТНЕ ЗДОРОВ'Я У СФЕРІ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

Краса вимагає...

КЛІЄНТ-ПАЦІЄНТ

Краса невід'ємна від здоров'я. Гладенька, чиста шкіра, легкий рум'янець, променисті очі. Дивлячись на таку жінку, навряд чи в когось виникне запитання, як вона почувається. Однак краса вимагає жертв. І ці жертви зазвичай приносять у косметичних салонах, що звуться нині центрами краси і здоров'я.

У мене задзвонив телефон.

— Здрастуйте! Міжнародний центр краси і здоров'я проводить опитування. Ваше ім'я, вік і якою косметикою користуєтеся? — атакує зі слухавки приємний жіночий голос. — Від вашого імені я заповнила анкету. Якщо вона переможе в конкурсі на пільгове обслуговування, вам зателефонують, — повідомляє мені, попередньо поцікавившись, якою косметикою я користуюся і, мабуть, прицінюючися до моєї платоспроможності.

Того-таки вечора мене привітали з перемогою.

— Ви виграли в нашому конкурсі. Коли ви зможете скористатися послугами центру?

З'ясувалося, що «перемога» оцінюється в 40 гривень, які чомусь маю сплатити я, і тоді косметолог-професіонал мене проконсультує і приділить мені аж півтори години.

Йду назустріч своїй удачі. Однак жодної вивіски чи таблички на потрібному мені будинку не знаходжу. Чомусь пригадується фраза із фільму «За сімейними обставинами»:

«У вас що, підпільний кабінет?»

Чорні броньовані двері без розпізнавальних знаків. Заходжу.

— А ви до кого? — звернула на мене увагу дівчина за конторкою.

— Я хочу стати вашою клієнткою, — якомога впевненіше заявляю я.

— А хто ви? — в очах дівчини переляк...

— Я з вулиці.

—...

— Вірніше, мені телефонували з соцопитуванням, —пояснюю я, очікуючи, що в мені визнають «переможницю» і одразу ж кинуться надавати послуги.

— Ми справді проводимо соцопитування з пільговим 50-відсотковим обслуговуванням, щоб привабити клієнтів. Адресу недавно змінили, — поблажливо посміхається обліковиця клієнтів. — Для решти — 80 гривень. Вам це підходить? Залиште номер телефону. Вам зателефонують...

Кажуть, що робити висновки про здоров'я жінки можна з того, який вона має вигляд. У нашому сервісі про фінансове благополуччя також роблять висновок виключно за зовнішністю.

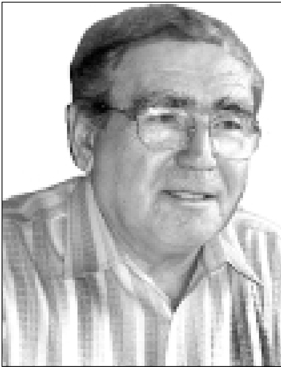
Ольга ВІТЕР.

Пігулки «в опалі»

Препарат для боротьби з паличкою Коха потрапив до списку непотрібних і поступово псується на складах фармзаводу

ФАРМА

Поставлений на конвейєр у харківському АТ «Стома» кілька років тому один із кращих препаратів для лікування туберкульозних хворих відразу ж опинився чомусь «в опалі». Медичне начальство і на поріг його не підпускає до тендерних торгів, до спеціалізованих лікарняних установ, віддаючи перевагу закуповуванню для цих цілей як дорожчих, так і дешевших, але далеко не завжди якісних і безпечних препаратів. Про відомий інтерес чиновників до таких угод можна лише здогадуватися. Але ж ідеться про те, що подібне лікування скоріше убиває пацієнтів, аніж виліковує: туберкульозні палички такі медикаменти знищують, але при цьому руйнують багато життєво важливих органів людини.

В останні 10 років кількість захворювань на туберкульоз в Україні зросла вдвічі, а смертність від цієї хвороби — втричі. За той само час у країні закрили 20 тубдиспансерів, скоротили близько 16 тисяч стаціонарних туберкульозних ліжок, звільнили понад 1 тисячу лікарів-фтизіатрів.

На думку директора Інституту фтизіатрії і пульмонології, академіка АМН України, професора Юрія Івановича Фещенка, кількість хворих на туберкульоз становить близько 700 тисяч осіб. При цьому, за його словами, в усьому світі прийнято вважати, що коли кількість хворих на туберкульоз у державі перевищує один відсоток її населення, то можна говорити про епідемію. 670 тисяч — це 1,4 відсотка.

Але от що цікаво. **Президент АТ «Стома» В. ВОЛКОВ** (на знімку) вже не перший рік надсилає листи до всіх високих інстанцій з інформацією, з проханням, з настійною вимогою «взяти на озброєння» препарат фтивазид, що за багатьма показниками перевершує аналоги, а у відповідь одержує лише глузливі роз'яснення, чим одні медикаменти відрізняються від інших і яка потреба в країні на вироблений підприємством препарат.

— Відверто кажучи, — ремствує Валентин Георгійович, — ми здивовані й вражені таким ставленням державних людей не стільки до виробленого нами препарату, скільки до надзвичайно гострої медичної й суспільної проблеми.

Цікаво й те, що клінічні випробування фтивазиду, виробленого в АТ «Стома», проводили саме в Інституті фтизіатрії і пульмонології, де й підтвердили, що препарат «є ефективним протитуберкульозним засобом при застосуванні у хворих з **уперше** виявленим туберкульозом легень. Не викликає патологічних змін. І рекомендується до широкого медичного застосування».

■ ■ ■

Медичне начальство віддає перевагу закупівлі далеко не завжди якісних і безпечних препаратів

■

Проте за деякий час директор вищезгаданого інституту Ю. Фещенко вже розписався у такому: «Своєю антимікобактеріальною активністю фтивазид поступається ізоніазиду, тому він і не включений до стандартів лікування». А далі наголошується, що препарат дуже корисний для лікування дітей, але потрібний не більш аніж 1300 пацієнтам на рік.

Завдання з освоєння фтивазиду ставили на АТ «Стома» комплексне. Вперше в Україні Бориславський НДІ «Синтез» освоїв виробництво високоякісної субстанції для фтивазиду, що перевершує за чистотою субстанцію російську.

На АТ «Стома» впроваджували у виробництво й деякі інші препарати, що перевершують за своїми характеристиками багато аналогів. Але відома політика в галузі медичних препаратів і лікарських засобів призвела до того, що сьогодні на складах підприємства зібралося готової продукції на суму близько 14 мільйонів гривень. А ліки, як відомо, мають термін придатності.

Відомий факт. На 1 долар, вкладений у здоров'я нації, держава й економіка одержують згодом близько 3,5 долара прибутку. Проте у нашій країні бідність породжує туберкульоз, а туберкульоз породжує бідність одних і надприбутки інших.

Микола КОСИЙ.

Харків.

ТЕРМОМЕТР

Дружба повертається сторицею

До Городоцької районної лікарні надійшла допомога з Голландії. Містер Пілкес, на очах якого під час операції раптом вимкнули електрику, привіз генератор, котрий забезпечуватиме заклад енергією автономно. Також в операційній встановлять подарований кондиціонер. Уже шостий рік голландець опікується лікарнею — привозить одяг, медичне устаткування, засоби гігієни. У Нідерландах в нього багато знайомих українців. Цінуючи їхню дружбу, допомагає Україні.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Свій рентген у селі

У дільничній лікарні села Мар'янське на Дніпропетровщині відкрито флюорографічне відділення. Для Апостолівського району це непересічна подія. Нинішній стан рентгенкабінету в районній лікарні не витримує критики. Та й для мешканців досить великих сіл Ленінської і Мар'янської сільрад добиратися туди за 30—35 кілометрів — завжди проблема. У зв'язку з епідемією туберкульозу вчасні та систематичні медичні огляди для всіх більш ніж актуальні.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Молодь — проти наркотиків

Більш як п'ять тисяч миколаївців зібрала акція «Вітрила проти наркотиків», що відбулася в міському яхт-клубі. Молодь, на яку і було розраховано видовище, активно брала участь у конкурсах, підспівувала своїм та заїжджим співакам, танцювала. Невідомо, скільки юнаків та дівчат відмовляться від вживання наркотиків після акції. Але зробити цей крок закликав багато хто: від міського голови до популярних співаків. Аргументи, приміром, Ані Лорак були цілком переконливі — кохання, краса та здоров'я значно кращі за наркотики.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

ФОТОФАКТ

Півстоліття працює в Одеській обласній дитячій клінічній лікарні хірург, доктор медичних наук, почесний член Асоціації дитячих хірургів СНД, почесний член Асоціації лікарів — ортопедів-травматологів України Людмила Василівна Прокопова. На її рахунку майже 8 тисяч різних операцій. Велику увагу приділяє Людмила Прокопова підготовці та підвищенню кваліфікації дитячих хірургів і лікарів інших спеціальностей лікувально-профілактичних установ Одеси та області. В цьому місяці Людмила Василівна відзначає свій 75-річний ювілей.

На знімку: Людмила Василівна Прокопова після складної операції.

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

ОГОЛОШЕННЯ

Кременчуцька об'єднана Державна податкова інспекція Полтавської області повідомляє, що Господарським судом Полтавської області (36900, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) порушено справу про банкрутство № 10/168 Дитячо-юнацької спортивної школи АТ «Укртатнафта» (м. Кременчук, просп. 50 років Жовтня, 33-а, код ЄДРПОУ 25171872, р/р 20600330137 в Кременчуцькому відділенні АКБ «Промислово-інвестиційного банку» МФО 331144).

Розпорядником майна призначено Бончака Степана Антоновича (ліцензія № 250145 від 05.12.2001 р., адреса для кореспонденції: 39602, м. Кременчук, вул. 50 років СРСР, б. 17, кв. 5).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів з моменту публікації оголошення.

Загублений оригінал свідоцтва про державну реєстрацію Товариства з обмеженою відповідальністю «БП № 3 КМБ-1», виданого Дарницькою районною у м. Києві державною адміністрацією м. Києва (ідентифікаційний код 32156847, м. Київ, вул. Кошиця, 1/38) вважати недійсним.

Господарський суд Миколаївської обл. (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) порушив справу № 4/58 про банкрутство відкритого акціонерного товариства «Кривоозерська Родючість» (55100, Миколаївська обл. смт Криве Озеро, код ЄДРПОУ 05490121, р/р 260039845 МОД АППБ «Аваль» м. Миколаїв, МФО 326182).

Розпорядником майна призначено Компанійця Олексія Миколайовича, ліцензія серія АА № 250115 (54009, м. Миколаїв, вул. Архітектора Старова, 4-В, кв. 79) т. (8022) 50-01-51. Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації.

Постановою господарського суду Львівської області від 19.06.2003 року по справі № 7/300а-7/120 визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Золочівська машинно-технологічна станція» (Львівська область, Золочівський район, с. Ясенівці), відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Марчука Геннадія Олеговича (м. Львів, вул. Пасічна, 185/7, тел. факс: (0322) 52-45-09).

Господарський суд Київської області (м. Київ, вул. Жилянська, 58-б) Постановою від 01.07.2003 р. по справі № 124/2-б-03 визнав СТОВ «Нове Життя» (09810, Київська область, Тетіївський район, с. Кошів, Р/р № 26008196 в Тетіївському відділенні Ощадного банку України № 2885, МФО 320166, Код ЄДРПОУ 03755169) банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Арбітражного керуючого Ліфар Володимира Олександровича (ліцензія серії АА № 047565 від 11.06.2001 р., м. Київ, вул. Л. Гавро, 11Д, кв. 177, т. 044-227-40-29).

Господарський суд Сумської області (40477, м. Суми, вул. Рибалка, 2) постановою від 09.06.2003 р. у справі № 7/11 визнав Товариство з обмеженою відповідальністю «Телекомнафтопродукт» (40030, м. Суми, вул. Шевченка, 5; п/р 2600200459001 в філії АКБ «Надра» «Сумське» РУ «Слобожанщина», МФО 337535; код за ЄДРПОУ 30134182) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Мальованого Олександра Павловича, ліцензія серії АА № 250426 від 22.03.2002 р. (адреса: 40030, м. Суми, вул. Кірова, 25, 4-й поверх).

Хозяйственным судом Донецкой области (83048, г. Донецк, ул. Артема, 157) возбуждено дело о банкротстве № 5/118б ОАО «Донбассэнергострой» (83055, г. Донецк, ул. Постышева, 127), ОКПО 00119818, расчетный счет р/с 26006301745658 в ГУ ПИБ в Донецкой обл., МФО 334635.

Распорядителем имущества назначен Шкода Андрей Сергеевич лицензия № 047978, адрес: 84500, Донецкая обл., г. Артемовск, ул. Ленина, 14/22.

Заявления кредиторов принимаются в течение одного месяца со дня опубликования объявления.

Постановою Господарського суду Луганської області від 15.05.2003 р. по справі № 11/25б Відкрите акціонерне товариство «Силікат» Луганський комбінат щільниковобетонних конструкцій (91021, м. Луганськ, вул. Тімірязева, 3а, код ЄДРПОУ 04654098) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Птушко С. В. (ліцензія серії АА № 047856 від 18.10.2003 р. адреса: 91006, м. Луганськ, кв. Ленінського комсомолу, 4-109).

Господарським судом Дніпропетровської області, який знаходиться за адресою: 49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а, прийнято ухвалу від 01.07.2003 р. по справі № Б29/16/03 про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури у відношенні до товариства з обмеженою відповідальністю «Світязь», юридична адреса: 50039, м. Кривий Ріг, вул. Телевізійна, 12. Код ЄДРПОУ 19314557, розрахунковий рахунок № 26000151219001 в Криворізькій філії КБ «Приватбанк», МФО 305750.

Ліквідатором ТОВ «Світязь» призначено Сороковікова Андрія Юрійовича, ліцензія АА № 140441. Адреса: 50069, м. Кривий Ріг, вул. Волгоградська, 9, тел.: (0564) 71-66-24.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1-а) 02.06.03 р. порушено справу № Б26/84/03 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Шерп Інтернешнл» (код ЄДРПОУ № 30838216, м. Дніпропетровськ, 49000, вул. Артема, 7А, р/р 26007139512001 у КБ Приватбанк, МФО 305299).

З 02.06.03 р. введено мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Лосєву Ганну Андріївну (ліцензія АА № 047587).

Заяви кредиторів до боржника приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошння.

Господарський суд Львівської області (79010, м. Львів, вул. Личаківська, 81) постановою від 15 травня 2003 р. по справі № 7/323-39/306 визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Ватра» (юридична адреса: Львівська обл., м. Дрогобич, вул. П. Орлика, 26, р/р 2600000011205 в УСБ м. Дрогобича, МФО 325592, ЗКПО 09325590) і відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений Невеличук Костянтин Васильович (ліцензія АА № 315475 від 22.08.2002 р., адреса: 79053, Львів-53, абонентська скринька № 5255, тел./факс (0322) 97-15-30).

Господарський суд Черкаської області (18005, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) порушив справу № 08/1588 про банкрутство Сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальністю «Іскра» (20500, Черкаська область, Катеринопільський район, с. Ступичне, код ЄДРПОУ 03792272, р/р 260051246 в Смілянській філії АППБ «Аваль», МФО 354499).

Розпорядником майна призначено Постоленка Володимира Олексійовича, м. Черкаси, вул. Громова, 29/1, корп. 1, к. 708-709, тел. 63-95-85.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) 28.05.03 р. порушено справу № 5/105 Б про банкрутство приватного підприємства «Ювінекс» (ЄДРПОУ 31191126, м. Маріуполь, 87506, вул. Ш. Руставелі, 62; р/р 26006301361371 у Орджонікідзевському відділенні Промінвестбанку, м. Маріуполь, МФО 334389).

З 28.05.03 р. введено мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Пилипенко С. В. (ліцензія № 249759), (87500, м; Маріуполь, пр. Металлургів, 25/81).

Заяви кредиторів до боржника приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Від ведучого

Сьогодні сторінка «Далі буде» виходить під умовною назвою «Екстрим». Вона — не лише про особливий відпочинок. Адже екстремальними бувають обставини, бажання, захоплення, характери і способи мислення. Врешті, гострі відчуття — це справа особиста, як еротика, — для когось чашка з відбитком напомаджених губ видається еротичнішою, ніж оголені плечі.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ВІДПОЧИНОК

Пішки по враження

Припустімо, ви не хочете випробовувати долю, і всілякі стрибки, хай навіть з парашутом, вам не до смаку. Будь ласка, от вам інша розвага. Можна влаштувати чудову пішохідну подорож Кримом. З купанням і загорянням на морі.

Не слід плутати пішохідний відпочинок з походами скаутів, СПОКів, піонерів та інших організацій на зразок «Гітлерюгенд». Це відпочинок. Інструктор, скажімо, столичного клубу «Багаття» чудово знає, що треба робити, як вас розставити у колоні і як вас навантажувати, щоб ви раніше, ніж треба, не звісили язика. Адже вести групу — то ціла наука, можна сказати, мистецтво. Маршрут — 110 кілометрів — розрахований на новачків, які ніколи не бачили рюкзака. Але якщо ви вже знаєте, що таке льодоруб і скельні гаки — ще краще.

Не радійте завчасно. Похід — то не курорт, тому шукати і збирати дрова, ставити намети, варити на вогнищі доводиться самим. Тож невдовзі анекдоти про голодних студентів починають викликати повне розуміння, ба навіть співчуття. А почуття до інструктора такі «теплі», що єдине прагнення — якнайскоріше втопити його в морі. Але саме на морі за кілька днів ви розумієте, що воно вам набридло! Звичайно, сидячи в задушливій квартирі або гамірному офісі, з цим погодитися важко. Повірте досвіду. Хочете ви того чи ні, «морські» дні виявляються просякнуті спогадами про нещодавно пережите. І вас з неймовірною силою потягне назад у гори.

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1798 р. У Вишгороді під Києвом, на території Межигірського монастиря, засновано фаянсову фабрику. ■ 1893 р. Народився кінооператор Данило Демуцький. Зняв Довженкові фільми "Земля", "Арсенал", "Іван". ■ 1924 р. Пуск Єнакіївського коксохімічного заводу. ■ 1941 р. У Червоній Армії відновлено інститут комісарів. ■ 1945 р. США випробували першу в світі атомну бомбу. ■ 1948 р. Народилася співачка Марія Стеф'юк. ■ 1990 р. Верховна Рада УРСР прийняла декларацію про державний суверенітет України. ■ 1992 р. У Російській Федерації вийшла постанова "Про реабілітацію козацтва".

ЗНАЙ НАШИХ!

В Афінах буде все спокійно. «Форт» сказав

До 28-х Олімпійських ігор, що відбудуться в серпні наступного року в Афінах, Греція, безперечно, готується серйозно. Щоб усе було, як годиться. І про безпеку не забувають. Тому грецька поліція як невід'ємний атрибут будь-яких скупчень народу підтримуватиме спокій у місті за допомогою наручників і гумових палиць, вироблених у Вінниці. Державне підприємство «Науково-виробниче об'єднання «Форт» МВС України, яке забезпечить афінських полісменів усим цим добром, спеціалізується саме на випуску бойової вогнепальної короткоствольної зброї вітчизняних конструкцій і спецзасобів — щитів, наручників, палиць, а також засобів для примусового зупинення автотранспорту.

ХАРАКТЕРИ

Відчайдушний миротворець

Наша епоха безсоромно краде у нас роки і можливості: все стоїть на місці й не залежить від нас. Нетерплячих людей це іноді спонукає до відчайдушних вчинків.

Уяви, читачу, що, ледь почавшись, війна в Іраку враз припинилась, американці йдуть додому, а на «Чому?!» відказують: «Спитайте у Дмитра Лазорка!» Отаке могло бути! Але спершу про Лазорка. Це 36-літній театральний режисер, учень Едуарда Митницького, працював у Києві, Львові, Дніпродзержинську, Запоріжжі, Тулузі, Парижі, Бішкеку, його вистави в різних номінаціях здобули чимало «Пекторалей», бували на фестивалях у Грузії, Росії, Угорщині, Голландії. Він сам трохи «летючий голландець», працює одразу скрізь. У Парижі в нього є «Ле пті театр дю Пуасон» (Малий театр Риби). Він талановитий. Його вистава «День кохання, день свободи» (Київ, Молодий театр) подобалася В'ячеславу Чорноволу.

Так ось, нинішньої весни Лазорко репетирував «Романтиків» Ростана у Києві, в театрі на Лівому березі. І тут його спокусили ідеєю: очолити театр у Мукачевому. Ідея походила не з самого Мукачевого, а з іншого міста, але Лазорко покинув Лівий берег, згорнув інші проекти, яких у нього завжди багато, й опинився в Закарпатті, де його ніхто не чекав, бо керівні посади там були зайняті. Тобто з їхнього, мукачівського, погляду, ця ситуація вміщалась у знамениту комічну фразу Раневської: «Я ваша тетя из Киева и буду у вас жить!» Найдивовижніше, що Лазорка таки призначили художнім керівником. Звільняти він нікого не збирався, а ідей мав море. Скажімо, поставити «Чайку» з Адою Роговцевою, «Венеру в хутрах» — із співачкою Наталею Могилевською. Або вистави з Левом Дуровим та іншими московськими зірками сцени. Влаштувати в Мукачевому міжнародний театральний фестиваль і привабити туди капітал. А найперше і головне — поставити там «Тисячу й одну ніч» так, щоб світ зрозумів, яка прекрасна кількатисячолітня культура Іраку. Американці, засоромившись, покидають Багдад.

Замість того, через два тижні після свого призначення, Лазорко покинув Мукачеве.

Причина, як пояснює він сам, проста: мукачівці не прийняли «варяга» й хотіли жити так, як звикли.

Їх зрозуміти можна. І його зрозуміти можна. Іноді самому кортить прийти кудись і сказати комусь: «Можна, я побуду тут замість вас президентом? Не бійтесь, я вас не чіпатиму, у мене грандіозніші плани!..»

Стрельне ж таке в голову людині тридцяти шести літ! А чом би й ні, якщо роки минають, а життя не міняється?

Я заздрю Лазоркові — бо не зможу так. А він уже має інший план: звести на міжнародному фестивалі в Бішкеку (точніше, на березі Іссик-Куля) Аду Миколаївну Роговцеву та Михайла Юрійовича Резниковича, котрі, м'яко кажучи, не дружать, після того, як Резникович очолив Київську російську драму, а Роговцева пішла звідти. Чи не скінчиться це для Лазорка гірше, ніж мукачівська експедиція? Він каже, що ні — бо як же не помиритися на березі найпрекраснішого в світі озера!..

Віталій ЖЕЖЕРА.

На знімку: Дмитро Лазорко в редакції «Голосу України».

Фото Богдана МАСЛЯНИКА.

Лопухи в пошуках адреналіну

У Греції є все. Хто ж цього не знає. А от я знаю місце, де можна спробувати все тому, хто шукає нових вражень, — стрибки з парашутом, на гумі, катапульті, польоти на літаках, вертольотах, планерах, гонки, яхти, лижі, печери. Одне слово, там, де можна отримати дозу адреналіну, вони побували.

Віталій Зорін, з яким я познайомилася, спеціаліст з нових вражень спортивно-розважального клубу з досить незвичною назвою «Лопухи в пошуках адреналіну».

— Не образливо бути провідним лопухом, — питаю у Віталія (у його візитівці синім по білому так і написано — провідний лопух)?

— Для мене — ні. У нас до самих себе ставлення саркастичне, тому людина без почуття гумору — не наш клієнт. А в принципі, ця назва відображає суть: приходять люди без спеціальної підготовки, яких цікавить екстремальний відпочинок. Вони не професіонали, не спортсмени і їдуть не за результатами, а за враженнями. Взагалі історія «Лопухів» давня. Колись у дворі у нас була така футбольна команда. «Лопухам» програвати не так прикро, як «Чемпіону». В 1998-му, коли починалася історія клубу і коли це було не так модно, як нині, я не вигадав нічого кращого. Проте сьогодні я не змінював би назви.

Отож справжніх, постійних «лопухів», які й складають кістяк клубу, — осіб 20. Інші — по-різному. Дехто пробує щось одне і не повертається, хтось приходить раз на рік, хтось шукає свої уподобання. Екстремалів не можна поділити ні за віком, ні за статтю. (До речі, жінки не менше за чоловіків полюбляють цей спорт). Для того,

аби щось зробити, потрібні можливість, бажання, знання і вміння, вважає Віталій Зорін. Щоб займатися екстримом — тільки бажання. Однак повторю: тут шукають вражень, а не неприємностей. Тому спочатку безпека, потім адреналін. Після усяких жартів-примовок починається жорсткий інструктаж, що треба робити, а чого не варто. Одне з правил клубу: якщо ти чогось зробити не можеш, це зроблять за тебе.

Традиційно лопухи або початківці спочатку стрибають із парашутом. І, зазвичай, бувають розчаровані, розповідає Віталій Зорін. «Вони думають, що буде у-у-ух! А воно так собі, три хвилини повисів у повітрі, і все». Проте цьогоріч у перший день сезону на «Чайці» стрибнули 90 «чайників»! Раніше це був результат двох місяців.

— А що любите ви? — цікавлюся у Віталія. Адже в його арсеналі не лише відомий для пересічного громадянина екстрим, а й, наприклад, такі «штуки», як стрибок з десятиметрової сосни на турнік, або власноруч спійманий крокодил, якого для тебе висушують у будь-якій позі...

— Ми перепробували практично все, навіть політ у космос. У голові все змішалося, почуття притупилися, здається, нічого не збуджує. Кожного разу я заздрю новачкам — у них попереду ще стільки нових вражень! Проте найбільшще я люблю все, що пов'язане з повітрям. У всій цій історії постає інша проблема: у пошуках нових вражень доводиться вигадувати щось нове, щось із чимось комбінувати.

Я ще нічого не спробувала з екстремального спорту і не знаю, чи колись наважуся. Проте теж заздрю тим, у чиєму житті є місце для пошуку.

Ірина БУЛАНЕНКО.

Фото з архіву клубу.

РОЗВАГИ

Не брати бика за роги

В іспанській Памплоні нещодавно відбулася оспівана Хемінгуеєм фієста на честь покровителя биків святого Ферміна. Головна її подія, заради якої до Памплони з'їжджаються тисячі любителів гострих відчуттів, — забіг з биками старовинними міськими вулицями. Завдання учасників — уникнути бичачих рогів.

Свято закінчилося без жертв, але п'ять осіб усе-таки потрапили до лікарні. Та постраждалих могло бути більше: у вузькій вуличці кілька учасників, мабуть від перезбудження, впали, утворивши живий затор. На щастя, бики, щоб не зіпсувати настрій не вельми приємним видовищем, перестрибнули через учасників змагання, **повідомляє агентство Mignews.**

Великий спорт маленьких пілотів

Видовище, коли мотоцикли летять по колу і гучно ревуть, інколи падають, а мотоциклісти підводяться і вперто продовжують рух, зачаровує. Машини мчать маршрутом, що тільки називається трасою. Насправді це чергування гірок, підйомів, крутих віражів на битому грунті. Все це дійство іменується «мотокрос» — і це захоплення для справжніх чоловіків.

Нарешті все стихло, пілоти відпочивають перед другим заїздом. Знайомимося. Спортсменам від 6 до 8 років. Влад Бардишев і Олександр Петренко, які у цьому спорті рік, навперебій розповідали, хто переміг на минулих змаганнях. Дмитро Куршин (номер 23) обігнав усіх майже на два кола, але терпляче вислуховував зауваження тренера. Адже тренує хлопця батько, в минулому мотогонщик. Розпитую в нього про нюанси цього спорту. З'ясовується, задоволення дороге: 2,5 тисячі доларів — мотоцикл (дитячий), який слугуватиме до 12 років. Підлітковий ще дорожче. Купу грошей коштує амуніція. А ще треба бензин для мотоциклів і машини з причепом, яка їх сюди привезла. Нині це коштувало майже 50 доларів. Якщо змагання у віддаленішому місці — відповідні й витрати. Але не це є запорукою успіху. Легкість, з якою лідирував Дмитрик, досягається виснажливими щоденними тренуваннями і самодисципліною. Інакше пілоту, який важить 24 кілограми, не впоратися із 60-кілограмовою машиною. Деяким навіть не вистачало ваги, щоб завести мотоцикл — допомагали тренери.

Машини на старті, і маленькі пілоти вирушили у фінальний 10-хвилинний заїзд. Знову переміг 23-й номер.

Анастасія СИРОТКІНА.

Фото автора.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 0311126. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»